XXI. évfolyam 2. szám Ára: 1 forint 1965. január 14.

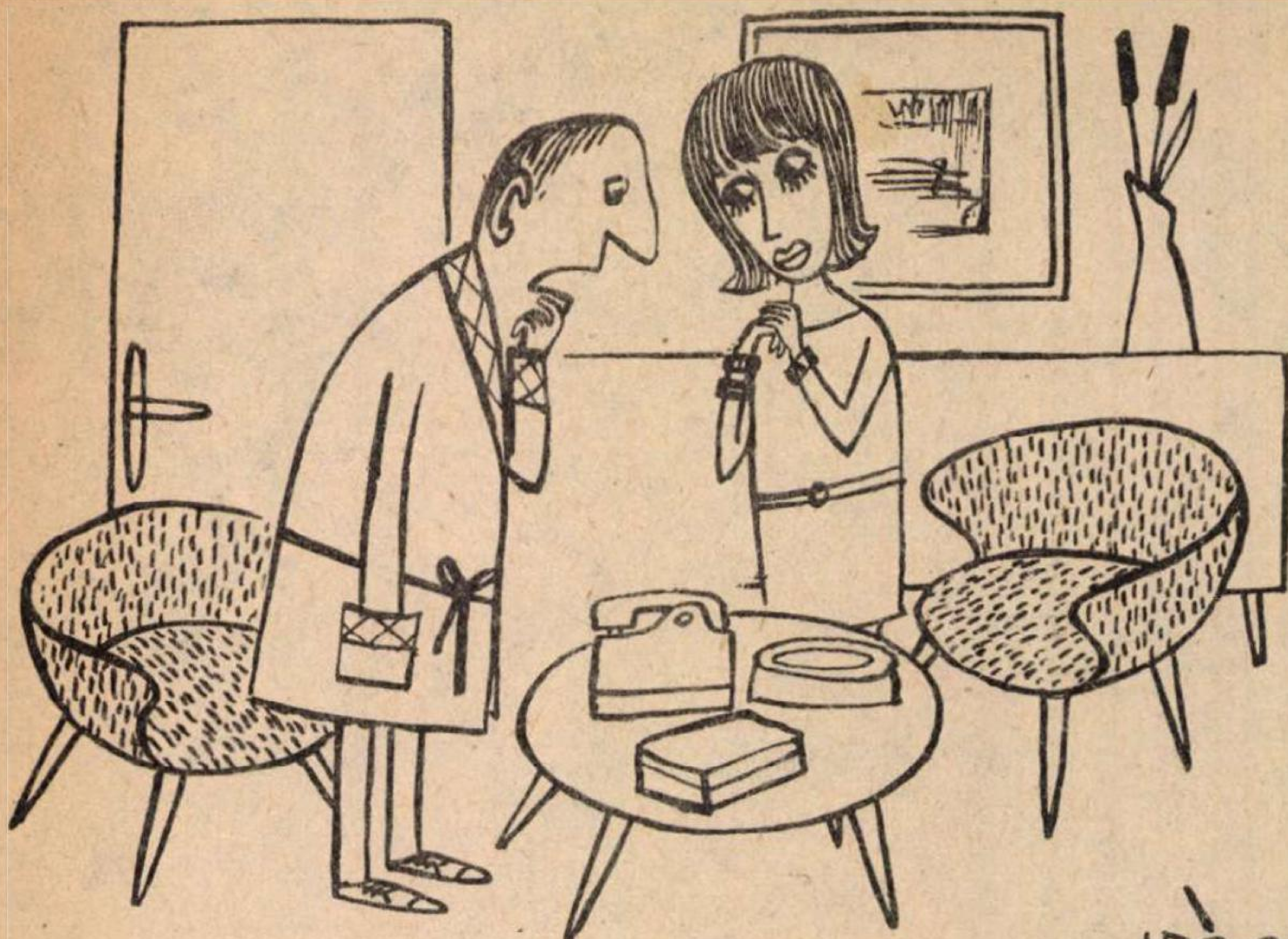
Pusztai Pál rajza

REPREZENTATÍV HELY

— Már megint lecsuktak két sikkasztót. Hogyan fogjuk túlteljesíteni a tervünket?

Drágább lett a szuperbenzin

Várnai György rajza

– Azt hiszem, le kell állítani az öngyújtót! ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

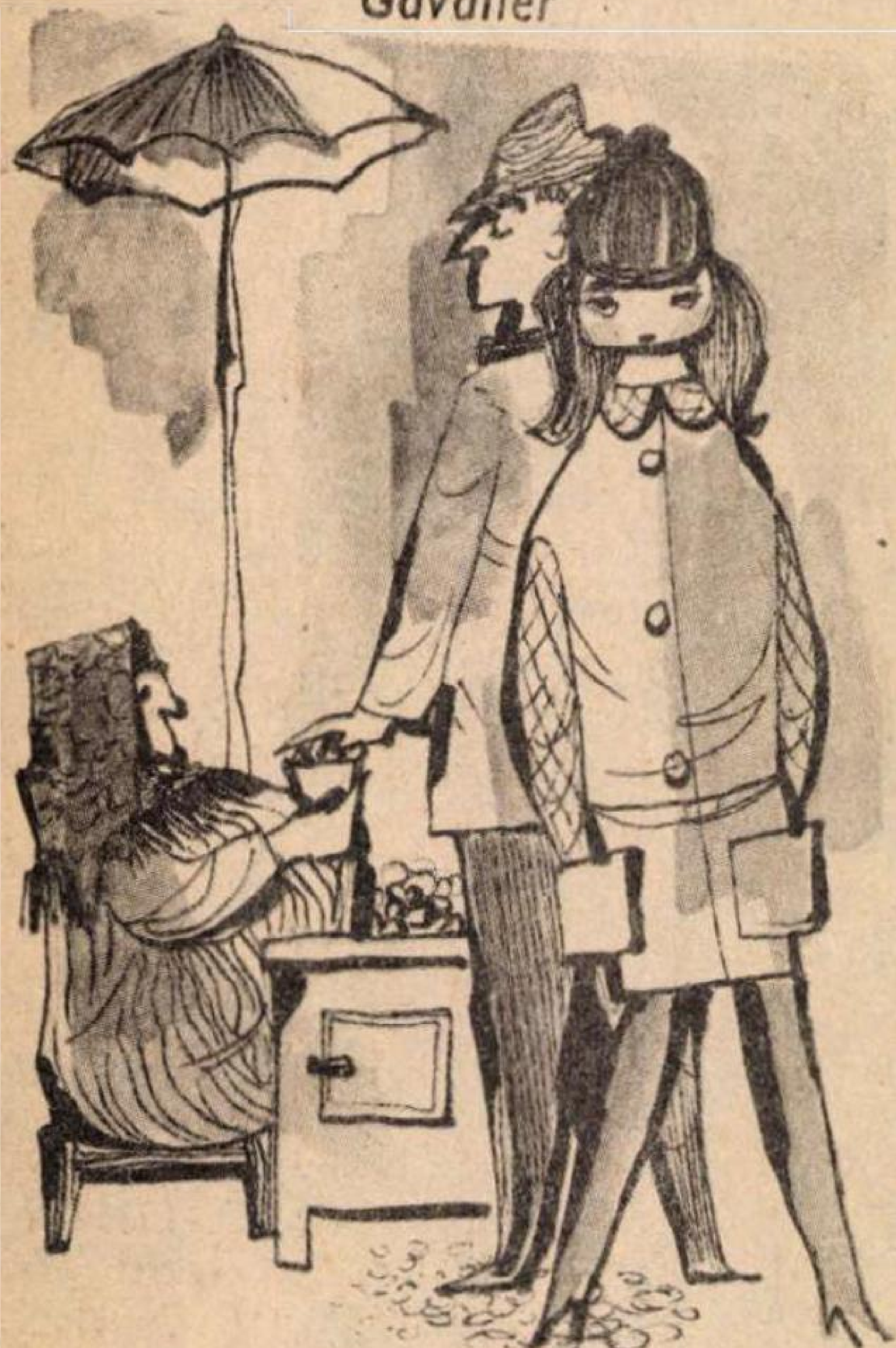
ZSENIÁLIS TALÁLMÁNY

Még a fűtési idény kezdete előtt vásároltam egy üveg kályhacső-lakkot, és bevontam vele a szépítésre szánt csöveket. Gyönyörűek lettek, szinte vetekedtek a zománcozottakkal. Mikor azonban néhány hét múltán begyújtottam a kályhába, először enyhe, majd egyre erősödő kellemetlen füst keletkezett a lakásban, amit csak többszöri ajtó- és ablaknyitogatással sikerült kiűznöm. De mire a légtisztítás sikerült, addigra a lakk is teljesen leégett a csövekről és korom alakjában szépen lehullott...

Ha ez a lakk ennyire nem bírja a meleget, írják rá az üveg címkéjére: „Csak hideg füstcsövekre alkalmazható!"

Sefcsik Árpád,
Budapest, XIX, Esze Tamás u. 67.

Gavallér

– Nem szeretem a gesztenyét!
– Én sem, de nem sajnálok magától semmit sem, ami drága...

Pesti tudósítónktól

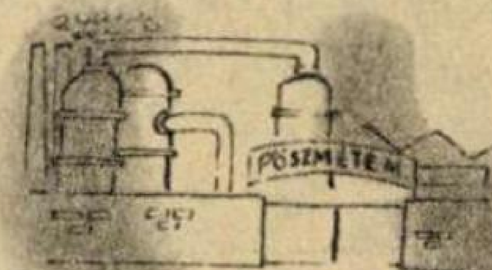
– Nem tudod, miért tört ki a figúr–radír háború? Csak annyit tudok, hogy Figúria a múlt év végén váratlanul megtámadta Radíriát. Vajon miért tette?

– Nagyon egyszerű. A figúr hadügyminisztériumnak az év végére még maradt hatszáz millió arany centosa, és azt sürgősen el kellett költeni!

A feketekávé végleg csatát nyert. Mint az újságok beszámoltak róla, egy sikkasztó bérelszámoló bevallotta, hogy *„a feketekávé vitte bűnös útra..."* Többé nem lehet kisebbrendűségi érzése a feketekávénak. Eddig az ital, a lóverseny, a kártya taszította az embereket a lejtőre, volt, akit szépasszonynak ábrázatja vitt a gyalázatba (be kár... be kár...), a feketekávénak azonban eddig nem voltak ilyen teljesítményei. Most végre kiderült, hogy a koffein bűnös gőze is alkalmas arra, hogy elvegye a tisztes bérelszámolók józan eszét.

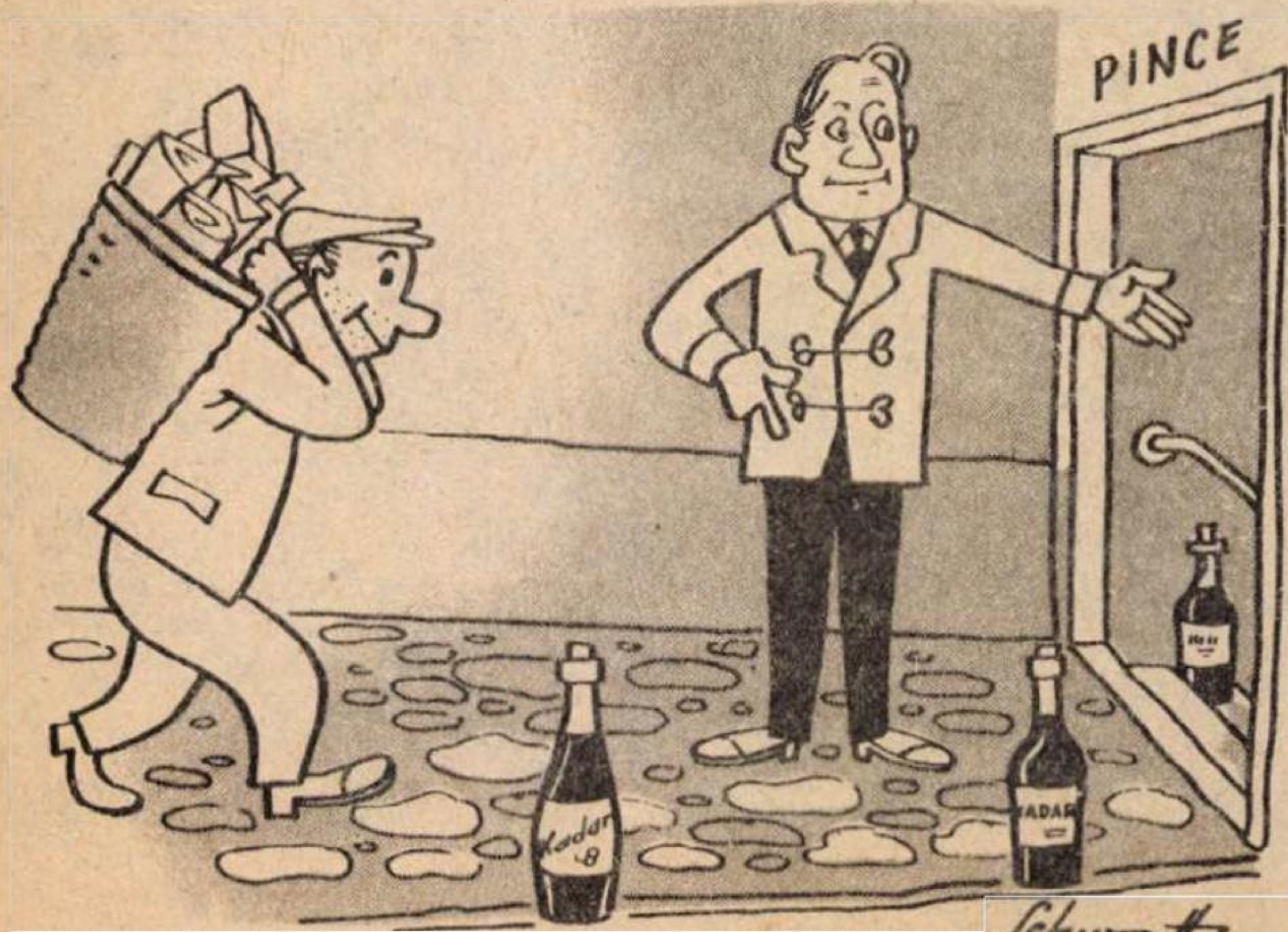
Ezennel leteszem a nagy esküt, hogy a világ egyik legkomolyabb testülete a Mezőgazdasági Minősítő Tanács. Egyedül az én ja-

víthatatlanul komolytalan természetemnek tulajdonítható, hogy felfigyel bennem a szatíra kis manója, amikor ilyen szakkifejezést olvasok: „Nagyüzemi ribiszke." És mindjárt érdeklődni kezdek, hogy mi lesz a Szeder Kombináttal és Pöszméte Művekkel!

f. l.

Nem lesz vita

– Leraktam az útjelzőket a pinceajtónkig!

Frontátvonulás idején

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Szalag nélkül

Novemberben, decemberben,
Vér fagyott meg az emberben,
Szíve ronggyá sorvadott.

Lejárhatta magát holtra,
Vándorolva boltról-boltra,
Százfelé szaladhatott,

Innen és túl hét határon,
Semmi pénzért, semmi áron
Nem kapott gépszalagot.

*

Kérdezgettem mindhiába:
Múzsa fonta tán hajába
A táskagép-szalagot?

Vagy konfetti lett belőle,
S így ünneplik jóelőre
A jövendő könyvnapot?

Mi legyen az írónéppel,
Hogyha szalag nélkül gépel,
Művét hogy olvashatod?

*

Novemberben, decemberben,
Nehéz bánat dúlt szívemben,
Író-vénám sorvadott.

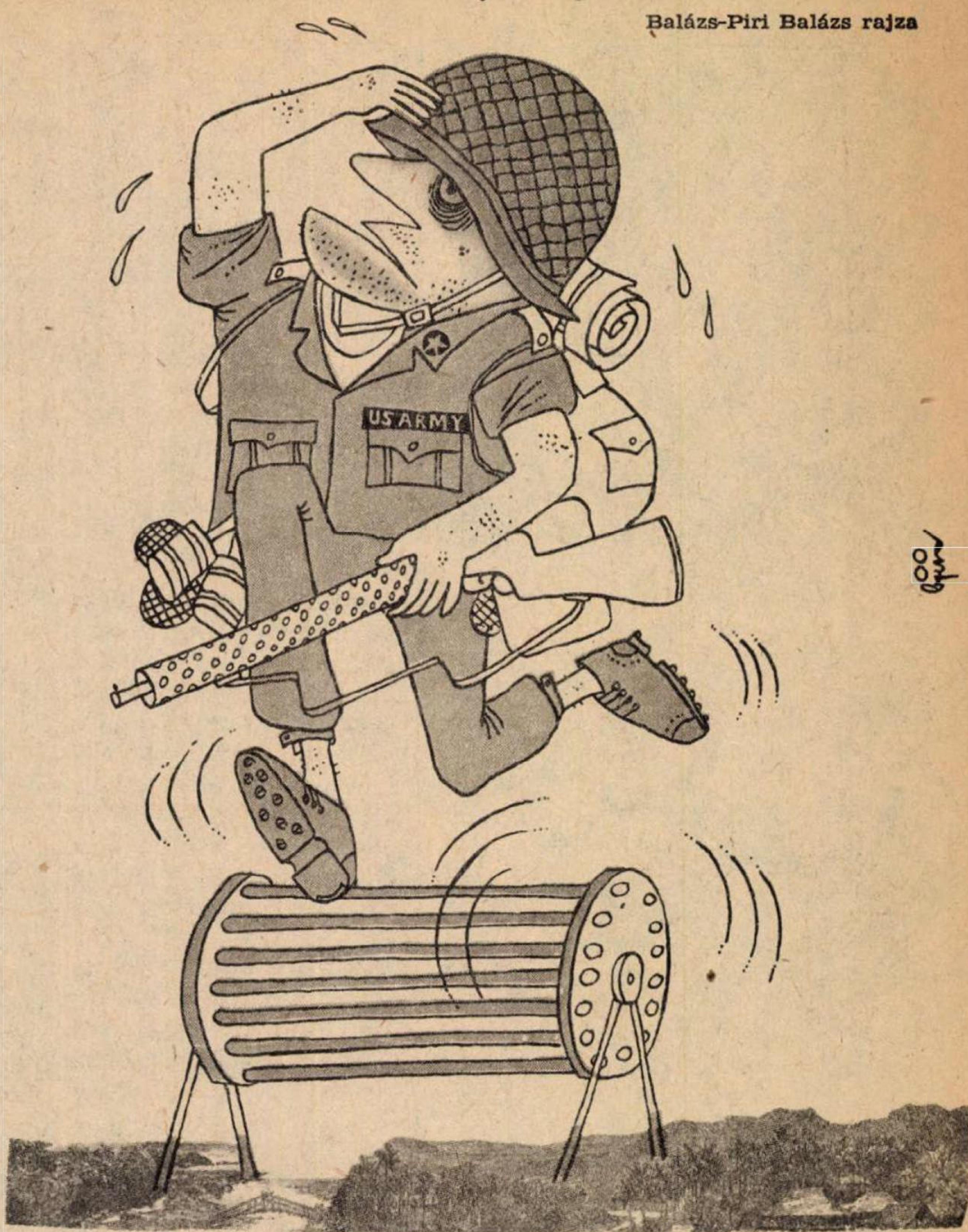
Feláldoznám minden kincsem,
De ha egyszer szalag nincsen,
Kéz alatt sem kaphatok, –

Gyerünk hát egy újítással:
Palavesszővel, nem mással
Talán mégis írhatok.

Szőnyi Zoltán

Dél-vietnami helyzetkép

Balázs-Piri Balázs rajza

Ketten beszélnek

— Látta a tévé szilveszteri műsorát?

— Persze hogy láttam. Sőt. Láttuk. A feleségemmel, a gyerekekkel, meg átjöttek hozzánk a Soltészék, a Csukásék és a Surmányiék is. Tizennégyen ültünk abban a kis szobában.

— Úgy tudtam, hogy maga nem áll szóba a Csukással, amióta ő megpofozta magát a lépcsőházban.

— Az asszony kibékített minket.

— A Soltésznak még tartozik?

— Már csak háromezerrel.

— És hogy tetszett a műsor?

— Nagyon gyenge volt.

— Ne vicceljen. Én el voltam ragadtatva tőle. Szavamra mondom, végignézném elölről az egészet. Akár naponta.

— Ugyan menjen már. Maga még tud nevetni azon, hogy valakinek habot vágnak a képébe?

— A könnyeim folytak a kacagástól. Isteni volt.

— Én csak sírni tudtam az egészen. Egyetlen új viccet sem hallottam egész éjszaka.

— Bánom is én, hogy új vagy nem új. Jó legyen.

— És volt ebben jó?

— Végig remek volt. Szellemes, friss, bátor. És mai.

— Én csak dühöngtem rajta. És attól a bohózattól kiütéseket kaptam. Éppen most megyek a bőrgyógyászatra.

— A Major sem tetszett, mint aggastyán?

— Nem akart vége lenni. Húzták, mint a rétestésztát.

— De az a millió poén! Frenetikus volt.

— Az? Az magának frenetikus volt? Akkor maga nem tudja, hogy mi a frenetika. Én ezeket a vicceket már negyven évvel ezelőtt hallottam a Jancsi bohóctól a Barokaldi cirkuszban.

— Nincsenek új viccek, csak öreg emberek vannak. Tudhatná a Ludasból.

— Maszlag! Én aztán igazán tudok röhögni, ha van min. De már megbocsásson, a Gobbi, mint házmesterné...

— Kolosszális volt. Szellemes. Bátor. Friss. Mai.

— Én a falra másztam tőle. Szegény gyerekek.

— Miféle gyerekek?

— Az én gyerekeim. Megpofoztam őket idegességemben. Mert a Chaplin alatt kiették a húst a kocsonyából. De hát nem csoda, ha ideges az ember, amikor ilyen kabarét mutatnak a tévében. Még a feleségemmel is összevesztem.

— Miért?

— Mert Surmányi kiégette a házikabátomat. Idegességemben a földhöz vágtam a korhelylevest. De hát nem csoda, ha ideges az ember, amikor ilyen kabarét mutatnak a tévében. Maga például tudott nevetni a Feleki Kamillon?

— Elragadónak találtam. Egy bűbáj. Egy zseni. A Frühlingerné is azt mondta, hogy ilyen jót még nem látott.

— Ki az a Frühlingerné?

— Egy fiatal, elvált asszony a szomszédunkban. Én nála néztem a szilveszteri kabarét.

— És hol volt a felesége, meg a gyerek?

— Pápára utaztak a nagymamához.

— És csinos a Frühlingerné?

— Azt meghiszem! És milyen kedves! Képzelje, pezsgőt is bontottunk!

— Mondja csak... Meg fogják ismételni a szilveszteri kabarét?

— Úgy tudom, igen.

— Akkor mutasson be a Frühlingernének, legyen szíves. Úgy szeretnék már kifogni egy jó tévéműsort...

(t.)

Pesti szputnyik

Pech

– Szörnyű, kinőttem anyuka cipőit!

LOLLOBRIGIDA ÍGÉRETE

Gina Lollobrigidát, a híres olasz filmcsillagot több nemzetközi állatvédő egyesület felkérte, hogy ne hordjon leopárdbundát, mert félő, hogy ha a leopárdbunda túlságosan divatba jön, kiirtják a leopárdot, „ezt a nemes és szép állatot". A filmszínésznő kijelentette, hogy nem hordja többé a bundát. Ez szép tőle, de van egy olyan érzésünk, hogy a leopárdbunda túlságos elterjedése elsősorban a nyulakat sodorja veszélybe.

LEVÉL az önköltségcsökkentésről

Tisztelt Uram!

Régóta foglalkoztatja önt az a kérdés, hogyan lehetne a vezetése alatt álló intézménynél az önköltséget csökkenteni és a saját ügykörében ezt a nagyon fontos kormányzati célt megvalósítani. Jó alkalmat adott erre az a nagyszabású munka, amelyet az önök kőbányájában kezdtek el az egyik állami vállalattól bérbe vett lánctalpas földgyaluval. Az óriási masináért, gépkezelővel együtt, óránként 170 forint bérleti díjat kellett fizetniök az állami vállalat egyszámlájára. A földgyalu nagyon jól dolgozott, ennél jobban csak a gépkezelők dolgoztak. Ön pedig azon dolgozott, hogyan lehetne a földgyalu 170 forintos órabérét egy kis ügyeskedéssel olcsóbbá tenni.

Ezennel megemelem a kalapomat az ön roppant nagy esze és leleményessége előtt. Úgy vélem, közhasznú szolgálatot teljesítek, ha kivételes hozzáértésről tanúskodó gazdasági tevékenységéről a nyilvánosságnak beszámolok. Ekkor lépett ugyanis előtérbe az ön zsenije, amely arra sarkallta, hogy az önköltségcsökkentés maximális lehetőségével éljen. Mint kiváló szakértője a kormány gazdaságpolitikájának, az önköltségcsökkentéssel együtt a dolgozók anyagi érdekeltségének elvét is szem előtt tartotta.

Így történt, hogy a gépkezelőknek serkentésképpen napi harmincforintos fixet, továbbá hétköznap tízforintos, vasárnap tizenöt forintos órabért ígért. Hogy önnek dolgozzanak és ne az állami vállalatnak! De nemcsak ígért, hanem fizetett is. Méghozzá az

állományon kívüli béralapból. Egyszerűen úgy, hogy az állami vállalat gépkezelőit az önök bérlajstromába beiktatták, név szerint, a többi dolgozók közé. Lám, mire jó az állományon kívüli béralap!

Ön nem is tudja elképzelni, hogy ezzel milyen nagyszabású közgazdasági fegyvertényt hajtott végre. *Egyrészt* elősegítette a gépkezelők életszínvonalának jelentős emelését, mert az állami vállalat csak nyolc forint órabért fizetett a gépkezelőknek. *Másrészt* pedig ön elérte, hogy a derék gépkezelők szorgalma és öntudata valósággal meghatványozódott: fáradságot, időt és az állam földgyaluját nem kímélve túlóráztak önnek, minden sürgetés nélkül, dicséretre méltó igyekezettel. Nem csoda hát, ha keresetük a kétszeresére nőtt. Megérdemelték! *Harmadrészt* azért, mert ön egyúttal sikeresen végrehajtotta, sőt magasan túl is szárnyalta az önköltségcsökkentésnek még a legoptimálisabb tervét is. Egy év alatt kerek 1000, azaz egyezer órát dolgozott önnek túlórában a földgyalu, amiért 170 000 forintot kellett volna befizetnie a géptulajdonos állami vállalat egyszámlájára, amit azonban ön elmulasztott. Ehelyett 20 000 forint feketemunkadíjat fizetett ki a gépkezelőknek. Az önköltségcsökkentés 150 000 forint. Szép summa ez ilyen kis munkánál.

Országosan szabadalmaztatni kellene a módszerét! Legalább azt is megtudnánk, hogy honnan van egyeseknek annyi pénzük . . .

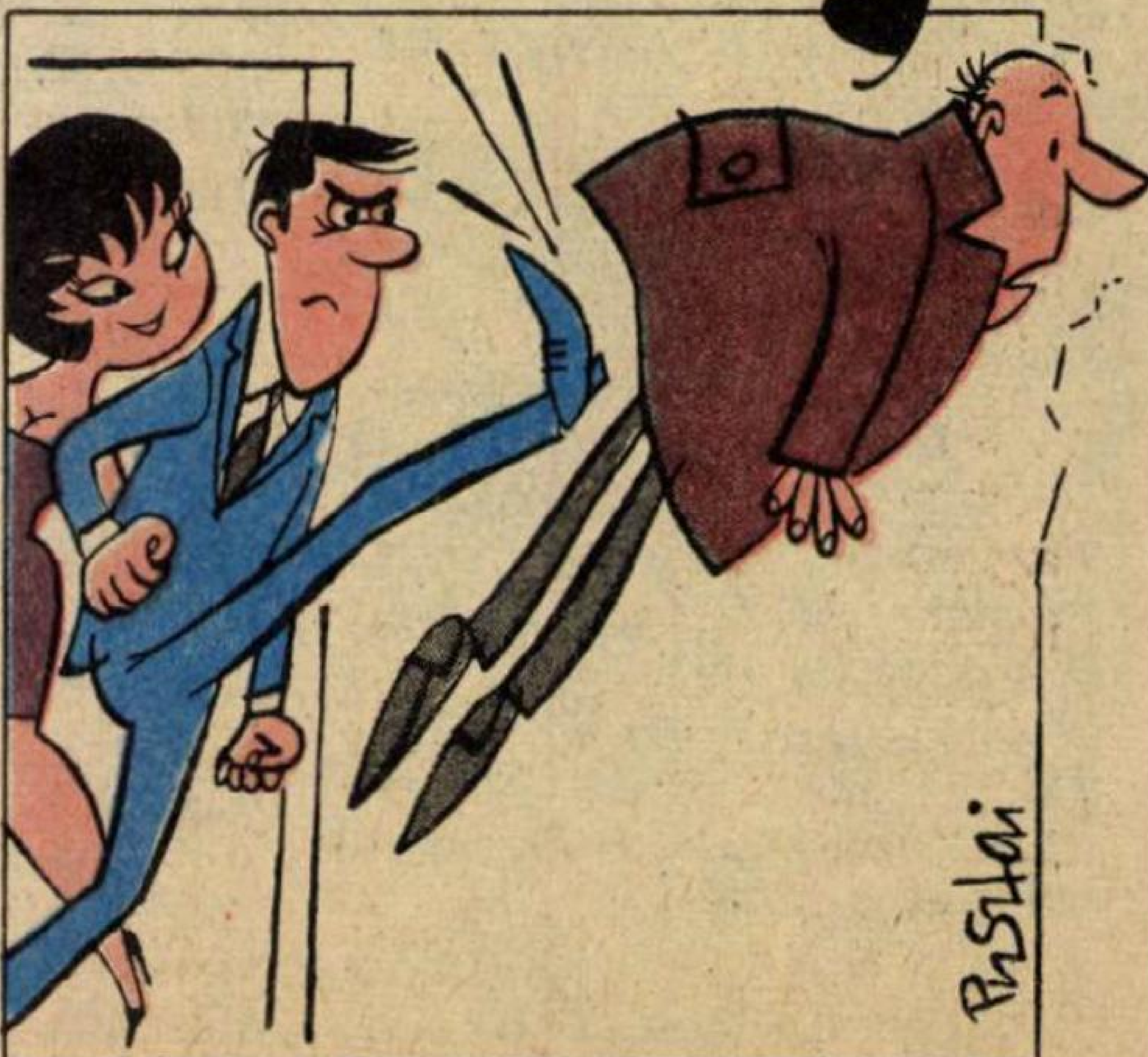
Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és az utolsó vendég

Ismeri a KRESZ-t

Várnai György rajza

TELEFON

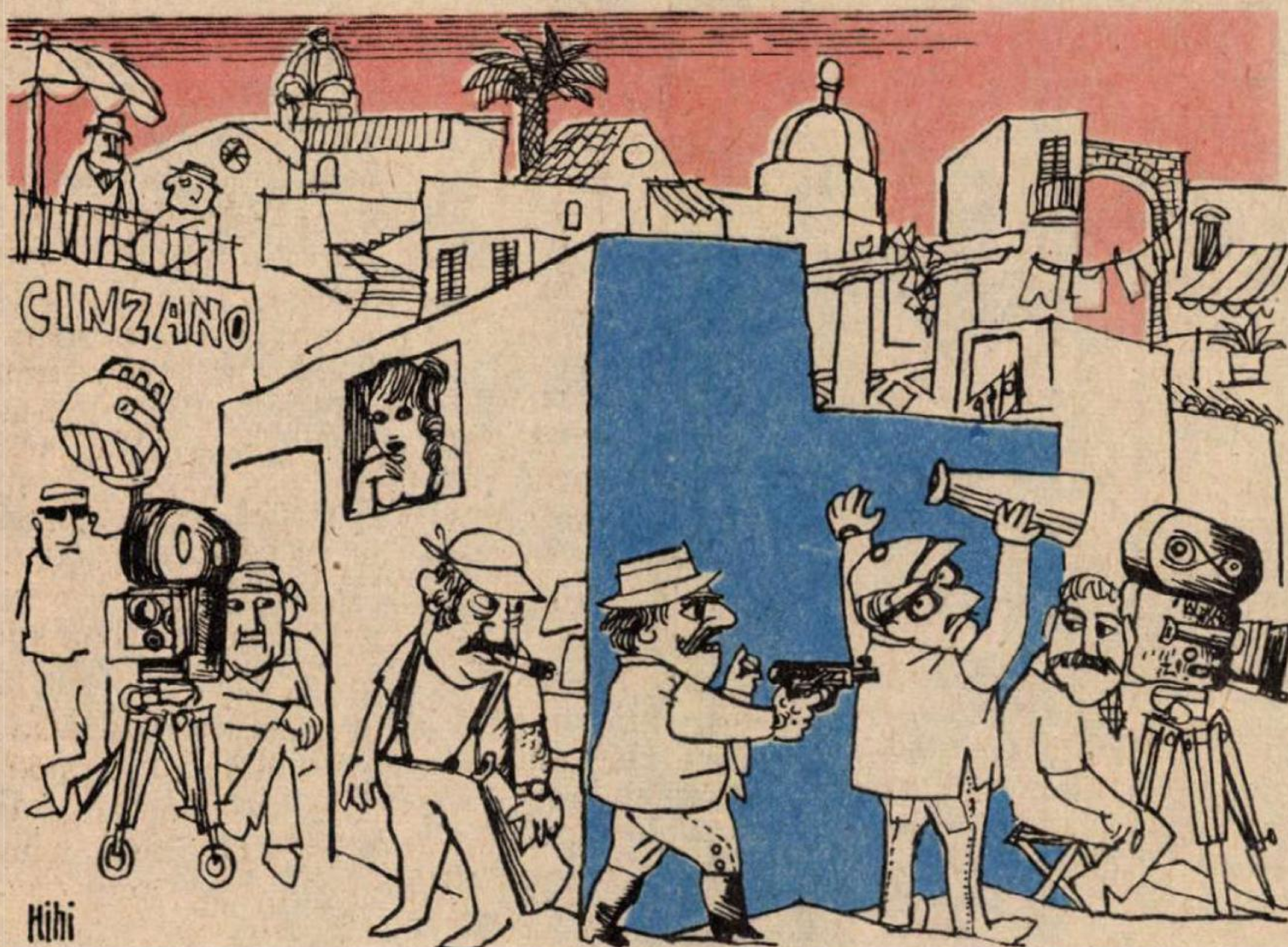
Látogatóban voltam egy ismerősömnél. Csengett a telefon.

— Biztosan a feleségem — mondta a barátom, aki nem vette fel a kagylót. — Látogatóban van az anyósomnál. A készülék hatszor csengett ki, azután elhallgatott.

— Hatkor jön haza — hangzott a magyarázat. — Megbeszéltük, hogy a jelzésekből tudom meg, mikor érkezik. Egy forint megtakarítás...

Szicíliai maffia

Hegedűs István rajza

– Azonnal visszatakarodtok Rómába, itt most a mi stábunk forgat.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁNY ÁRA VAN EGY ÁRUCIKKNEK?

Kályhaellenzőt vettem a Vasért 1. sz. fiókjában (VI., Lenin körút). Otthon, amikor kicsomagoltam, meglepetéssel vettem észre, hogy az ellenzőre fogyasztási árként 82,10 forint van rábélyegezve, de velem a fent említett üzletben 93 forintot fizettettek a kályhaellenzőért.

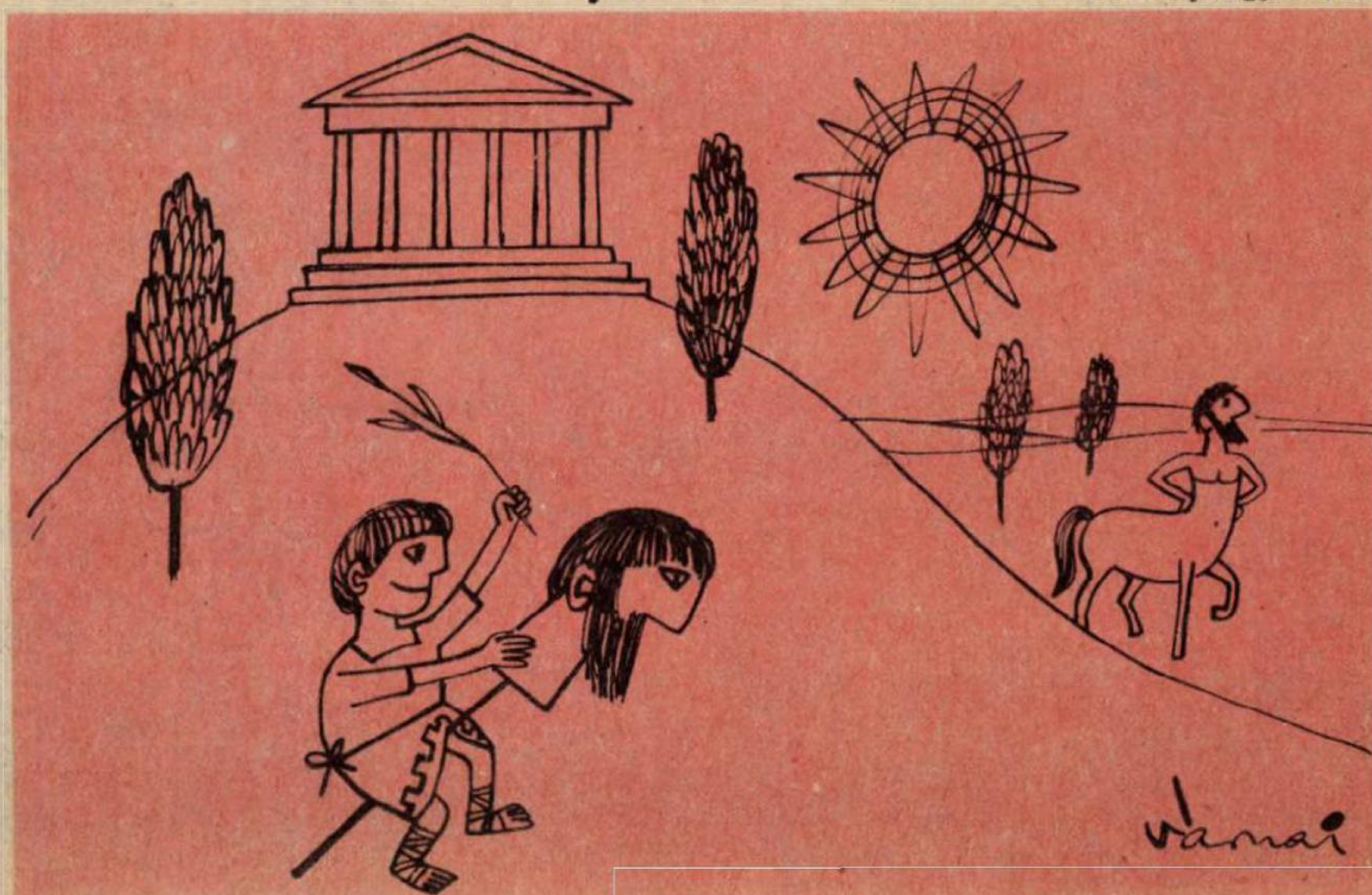

A kályhaellenző egy szombathelyi ktsz készítménye. Azzal, hogy a sors Pestre vetette, több mint tíz százalékkal növekedett volna az értéke?! Azóta is azon tanakodom, hogy mi lehet az oka a több mint tíz forintnyi árkülönbözetnek?

Palaczki István,
VI., Váci út 3.

Ókori játéklovacska

Várnai György rajza

VIRÁG

Helyszín egy virágüzlet:

– Menyasszonyi csokorra van szükségem.

– Élővirágból már kétszázötvenért gyönyörű csokrot állíthatunk össze.

– Az drága.

– Kétszázért is van csokor.

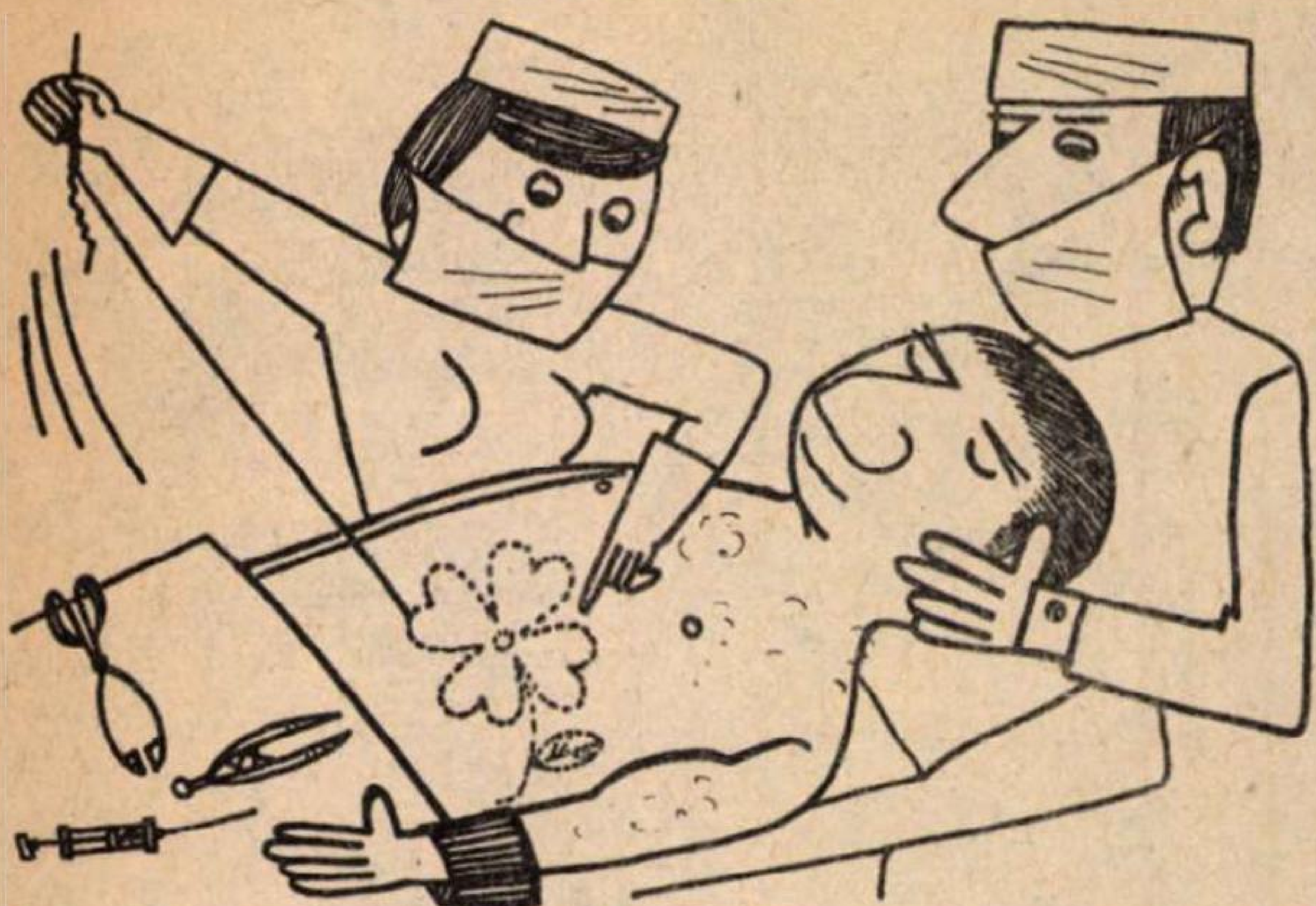
A vevő még tíz percig alkudozott, azután rendelés nélkül az ajtó felé indult. Az eladó utána szólt:

– Tessék júliusra halasztani az esküvőt! Akkor már hetvenért, nyolcvanért is adhatunk szép esküvői csokrot.

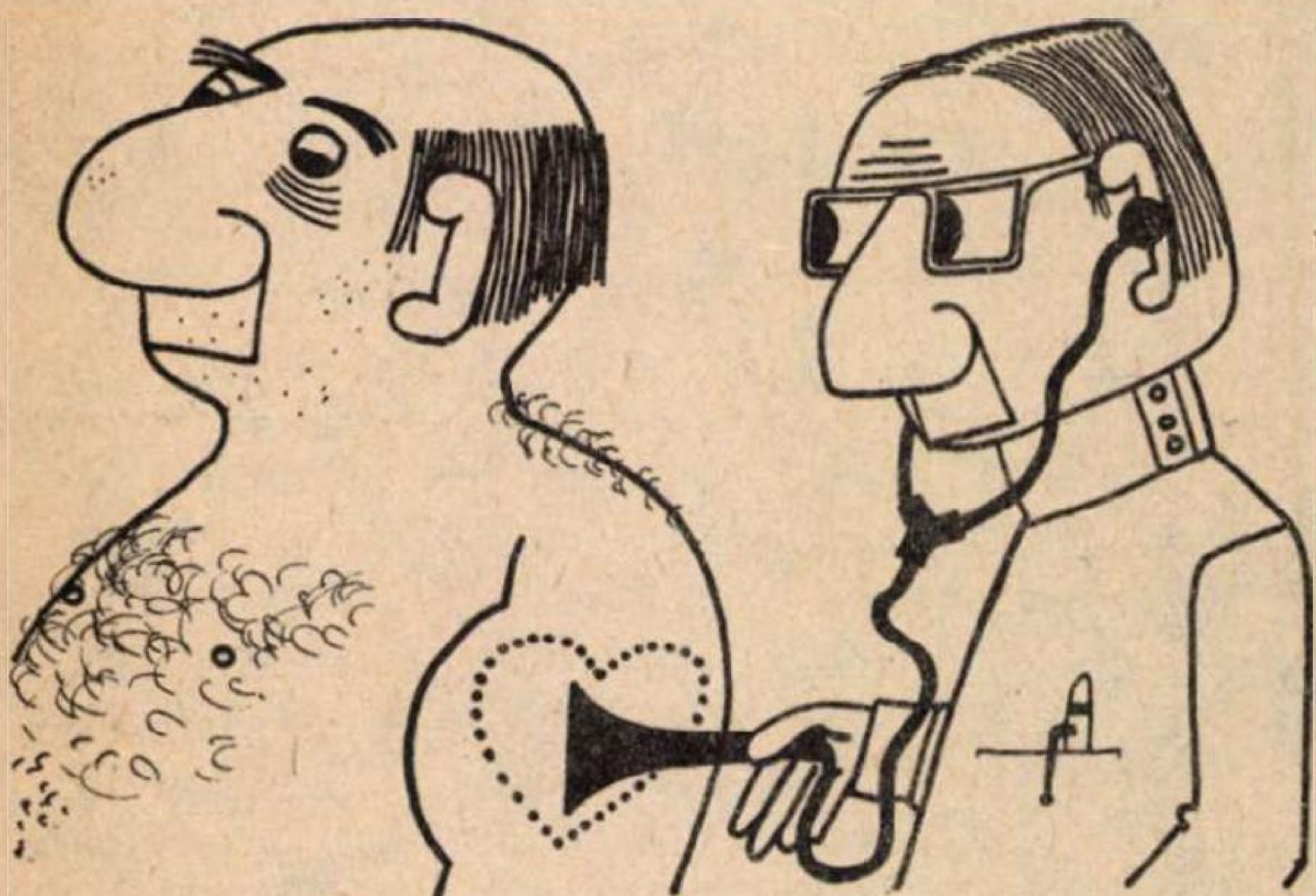
(p.)

ORVOSOK ÉS BETEGEK

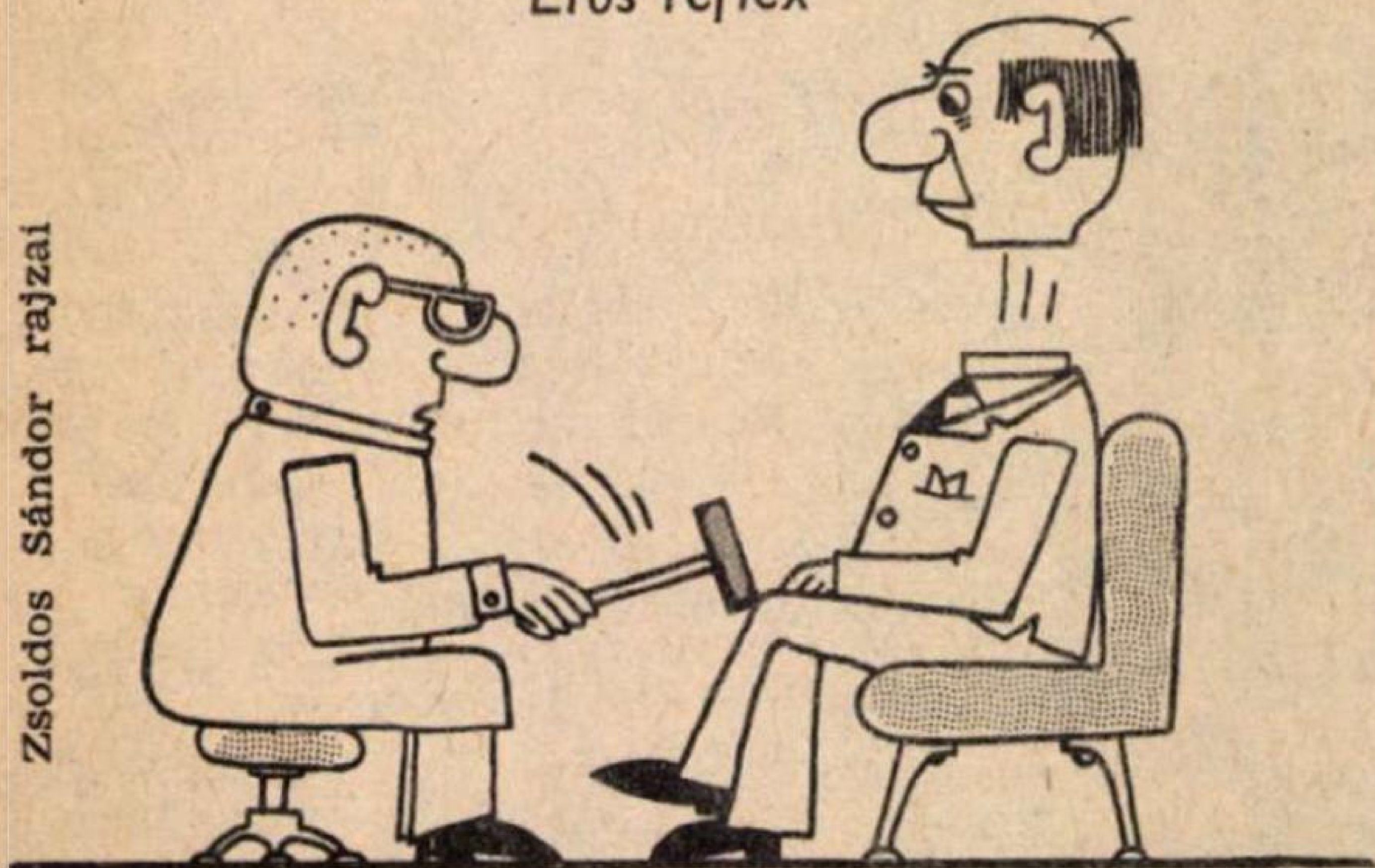
Művészi műtét

Szívhangok

Erős reflex

Zsoldos Sándor rajzai

GYÁSZ

Nemes Ibolya szerette Győzőt. Győző, imádta Nemes Ibolyát, aki egyszerű elárusítónő volt a Vasértban. Győző feleségül vette a világszép Ibolyát, aki kétévi házasság után is percekig tudott rajongani férjéről, az élenjáró lakatosról.

Példás házasságuk harmadik esztendejében Győző hirtelen meghalt. Jó barátságban voltam a családdal, Ibolyát különösen kedveltem, de nem mertem még részvétlátogatást sem tenni náluk, mert úgy éreztem, ekkora bánatra hiába fecsérelek szavakat. Itt csak az idő segíthet, és az nem én vagyok.

Két héttel a haláleset után mégis találkoztam Ibolyával, közös barátainknál, és nem hittem a szememnek, amikor Ibolyát megláttam.

Ízléses, egyszerű, világos ruhában volt, csacsogott, figyelt, véleményt nyilvánított, örült a prémiumnak, amit kapott, de gyásznak nyoma sem volt rajta.

Erőt vettem magamon és tapintatosan megkockáztattam:

– Bocsáss meg, drágám, de láttam közelről a házasságotokat, és csodálom, hogy most, amikor ... hogy semmi külső jel ... hogy ... bár én sem vagyok a külsőségek barátja, de mégis ...

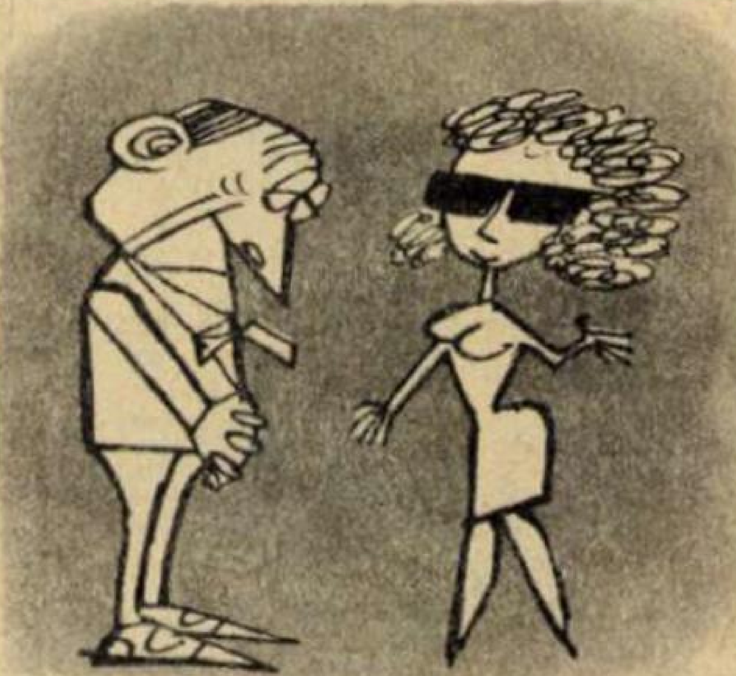
Megunta dadogásomat:

– Azt akarod tudni, miért nem gyászolok?

– Azt.

– Hát ennek igazán egyszerű oka van. Először is gyászolok, de a magam módján, és nem úgy, ahogy elő van írva. Mindig megrémültem azoktól a nőktől, akik talpig gyászban, komoran és feketén jöttek felém, mert gyászoltak valakit. Ha az ilyen asszony megjelent valahol, az emberbe belefagyott a szó, nem tudtam mit mondani, nem tudtam, észrevegyem-e azt, amit lehetetlen volt észre nem venni? Engem lehangolt a hivalkodó gyász, és úgy láttam, hogy ez magát a gyászolót nem érinti, hiszen ő nem látja önmagát feketében, csak a többieket láthatja tarka színekben, vagy fehérben, a napot, ami ragyog, ha nincs ilyen tél, mint éppen mostan.

Én megfordítottam a dolgot. A ruhámon nem változtattam semmit. Nem akartam, hogy idegenek részvétteljes szavakkal beszélgetést kezdjenek velem, ellenben szükségét éreztem annak, hogy én magam szenvedjek, anélkül, hogy másokat idegesítenék a gyászommal. Lát-

hatod, hogy fekete szemüveget hordok. Én mindent feketén látok, a fehéret is. Ez az én külső gyászom. Nem hivalkodó, nem tolakodó, szerény mély gyász az én fekete szemüvegem. Nem ütközik meg rajta senki.

Megnyugodtam. Utaink elváltak, aztán hat hónappal később megint láttam. Eszpresszóban ült dupla fekete mellett és lelkesen figyelte egy magas, barna, rokonszenves külsejű fiatalember előadását. Nagyon érdekes dologról lehetett szó, mert Ibolya teljesen elmerült a fiatalemberben. Észrevettem, hogy kék szemüveget viselt. Már félgyászban volt.

Királyhegyi Pál

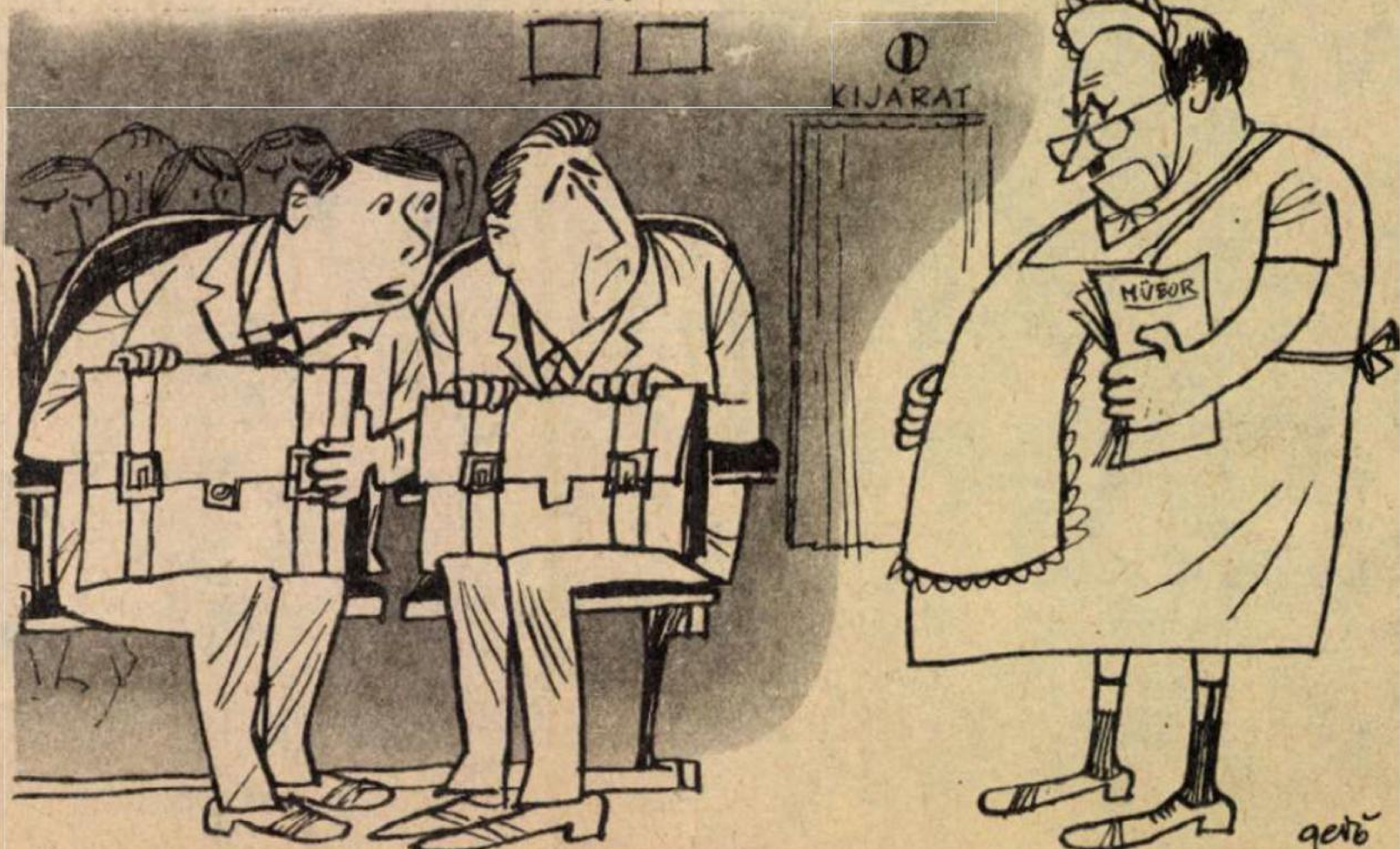

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. M. Mosonmagyaróvár, – G. J. Bp., I.. Alsóhegy u. – „Szombathely" – P. József, Miskolc, – K. József, Bp., II/a. Mátyás kir. u. – P. István, Polgárdi, – Sz. István, Sajószentpéter. – M. Zoltán, Bp., XIV., Kassai u. – A. Z. Bp. – „Subrosa" – J. Zsolt, Dunaharaszti, – R. Sándor, Bp., VII., Barát u. – T. Jenő, Rábakecöl, – T. Ildikó, Mátrafüred, – D. Péter, Fegyvernek, – K. Mihály, Felsőgöd, – N. Zsuzsa, Bp., Harmat u. – K. Tamás, Bp., VIII., Üllői út. – R. Mihály, Bp., XII., Pihenő u. – R. Mária, Debrecen. – B. Péter, Bp., XI., Ballagi M. u. – K. Jné, Dabas. – Sz. Gizella, Kóny, – T. Gábor, Kecskemét. – D. Jenő, Pécs. – S. Pál, Bp., VII., Izabella u. – V. István, Bp., Tas vezér u. – G. Gyula, Bp., XXI., – T. Ervin, Bp., IX., Hámán Kató u. – G. József, Bp., XI., Bölcső u. – B. László, Bp., V., Váci u. – K. Zsuzsa, Leánycsók, – H. Mihály, Budakeszi, – P. Mária, Ajka, – P. István, Szilasliget, – B. János, Miskolc, – F. Károly, Nagykanizsa.

Délelőtti ügyelet a moziban

Gerő Sándor rajza

– Kutya legyek, ha ez nem Bodnár, a személyzetisünk!!

Egyhangúság

– Te, Manci, nem cseréltük véletlenül el a vőlegényünket.

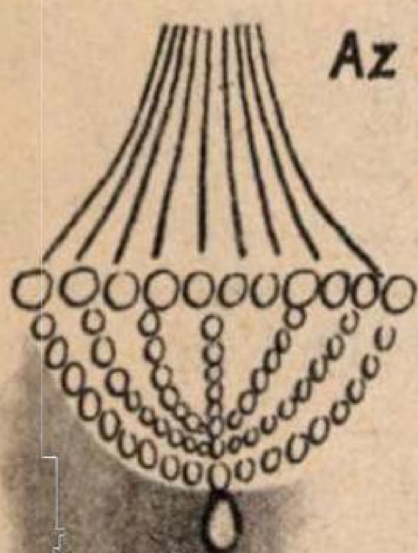
Hatalmi kérdés

Toncz Tibor rajza

– Nemde, kancellár úr, ön elismeri, hogy Európa én vagyok...
– Feltétlenül, elnök úr: Európa én vagyok.

Az utcai lámpák már „készek”!...

Ebadta hazaérkezik

Sok a füzet és a tankönyv

Megdöbbentő hasonlatosságok

Mindenki hasonlít valakire, ki erre, ki arra. Az emberek sokféle tevékenységet fejtenek ki életük folyamán, s közben hasonlítanak egymásra. Ennek a jelenségnek rendkívüli fontosságot tulajdonítanak, s az is megfigyelhető, hogy csak a híres emberekkel való hasonlóságot értékelik. Vagy senki sem találkozott még nagynénivel, aki fürkészve vizsgálgatta Gina Lollobrigida fényképét és így kiáltott fel: „Tiszta Juliska néni! Különösen a szája, nézzétek csak!”?

Nem tréfadolog ez! Ha valaki figyelmesen néz körül a világban és nem egészen kifogástalan a látása, a híres emberek valóságos tömegét vélheti látni. Amikor az egyik ködös este a Nagykörúton ballagtam, először Beethovennel találkoztam. Két lábon járó Appassionata! Boltozatos homloka mögött mennyi titáni harmónia! Sajnos, éppen a „Tudom, hogy szép nem vagyok, de mégis hódítok...” kezdetű nótát dúdolta, rendkívül hamisan, s noha tudom, hogy idők folyamán megromlott a hallása, elszállt a varázs. Nemsokára Caligula jött velem szemben. Különösen a hajviselete volt jellegzetes. Már a nyelvemen volt, hogy megmondjam neki, az a britanniai hadjárat nagy marhaság volt, amikor váratlanul megkérdezte tőlem, hány óra. Különben akkor már nem is hasonlított Caligulára, közben ugyanis a fejére tette sötétkék svájci sapkáját. A Wesselényi utcánál villamosra szálltam. Előzékenyen előre akartam engedni Churchillt, de az meglepő udvariassággal tessékelt föl. Megjegyzem, láttam, hogy még egyet akar szívni a szivarvégéből, mielőtt felszáll. Ilyenek a dohányosok! A villamoson különben Pizarro ült mellettem. Kedvem lett volna megkérdezni tőle, hogy miért rabolt el Peruból minden aranyat, de aztán meggondoltam magamat, láttam ugyanis, hogy a merész arcélű konkvisztádor alig tudja összekaparni a zsebéből egy átszálló árát, három húszfillérest és egy tízfillérest, amelyeket köztudomás szerint nem aranyból vertek. Közben őszülő, lobogó hajú öregúr szállt föl, Einstein volt, s szerettem volna neki néhány kérdést feltenni az általános relativitás tér-időbeli kontinuumjára vonatkozólag, de a bácsi akkor megkérdezte, hányas ez a villamos. Nem egy Einstein, gondoltam.

Általában jó napom volt, csupa érdekes emberrel találkoztam, egyik hasonlóság döbbenetesebb volt, mint a másik. Jack Ruby magába görnyedve ődöngött, mint aki nem érti az egész dolgot. Danton az MTK vezetőségét szidta, szép kis demagóg az ilyen! Balzacot szerettem volna megállítani, ő azonban félhangosan mintha azt mororgta volna, hogy Goriot apóhoz siet, de lehet, hogy moziba. Esküdni mertem volna, hogy a Rákóczi-téri csarnokban az egyik tojásárus Kolumbusz volt, a hentes viszont Dzsingisz kán. Láttam Goldwatert is cowboy-nadrágban, ami az ő korában persze eléggé nevetséges. A Hungáriában az egyik asztalnál Shakespeare ült, előtte teleírt papír. Kíváncsian odasandítottam. Ez állt a papíron: „Pricc, pracc, prucc, mindent te se tudsz!” Mindjárt láttam, hogy nem szonett, inkább táncdalszöveg. Rögtön tudtam, hogy az illető mégsem Shakespeare, bár annak képzeli magát. Villont akkor vitték el a rendőrök, Napóleon viszont a szigetre ment, talán Walewska Máriával találkozik, aki csak az imént vágta magát egy taxiba.

Mondom, ezen a napon minden arc jelentett nekem valakit. Találkoztam még Cyranóval, Makariosszal, Marco Polóval, Robespierrerel, Mozarttal és Sobri Jóskával. Aztán valaki hirtelen a vállamra csapott:

– Szevasz, Lacikám!

Megütődve néztem rá. Az illető, egy középkorú torzonborz külsejű férfi, bizonytalanul kérdezte:

– Nem te vagy a Feleki Laci, aki a Barcsayba járt?

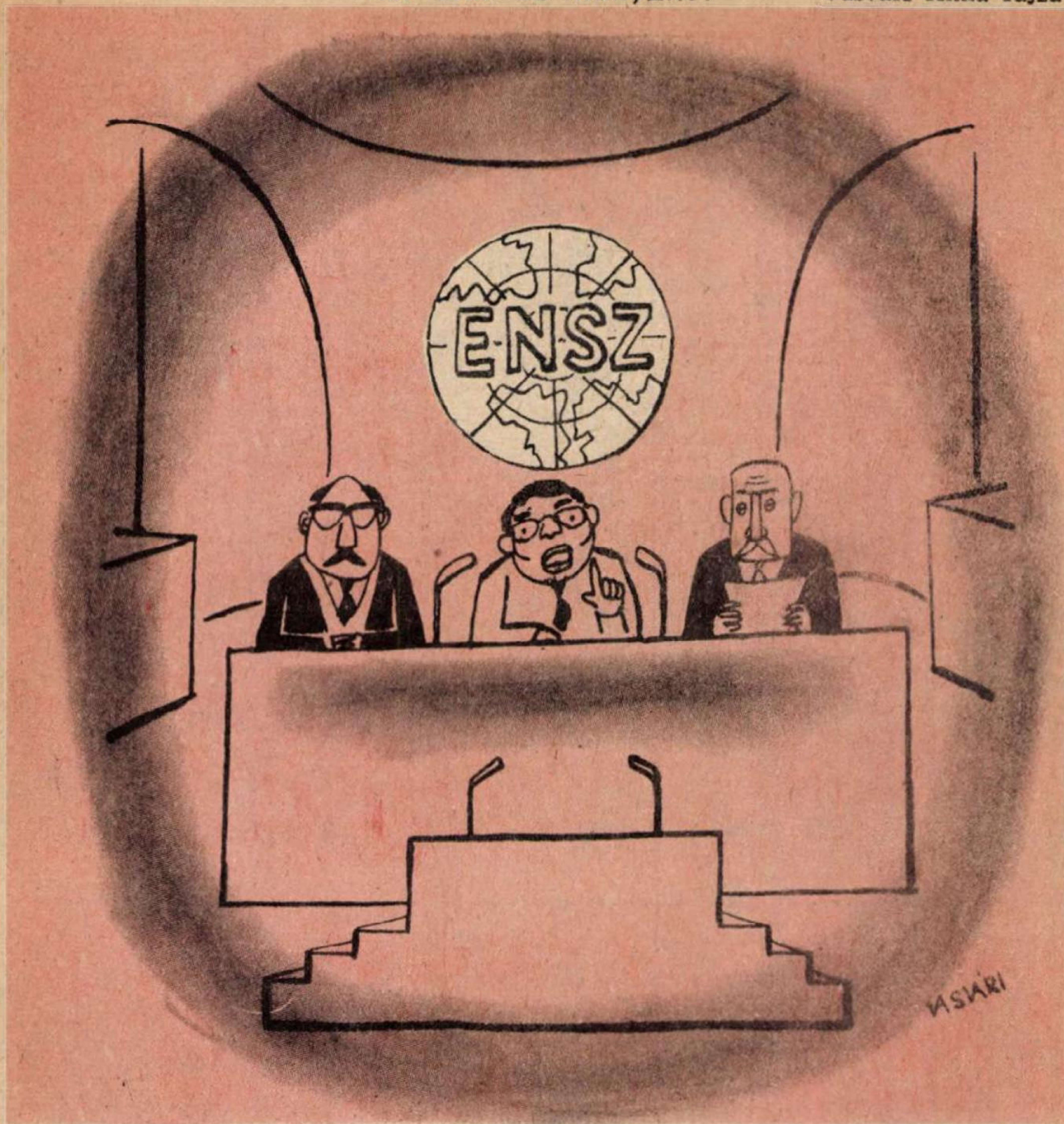
Ráztam a fejemet.

– Nem, de nagyon hasonlítok magamra.

Sose felejtem el csodálkozó arckifejezését. Zavartan simogatta a szakállát. Azt hiszem, Rasputin volt.

J. W. Goethe
(sokak szerint a megszólalásig hasonlítok rá)

Már csak ez hiányzik! Vasvári Anna rajza

– Szavazásra teszem fel a kérdést: Kinek tetszett a budapesti tévé szilveszteri műsora? ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FÜGGÖNY

Ülök a moziban. Véget ért a híradó. Méltóságteljesen összegördül a vásznont elfedő függöny. Várakozásteljes csend, majd elkezdődik a nagyfilm. A függöny nem moccan. Tegyük fel, hogy a közönség nagy részét nem érdekli a film feliratozása: ki írta, ki rendezte, ki vágta. Ma azonban a legtöbb film nem felirattal kezdődik, hanem bevezető képsorral. Örülhetünk ha a függöny ráncai mögött felfedezünk egy-egy gyűrött arcot.

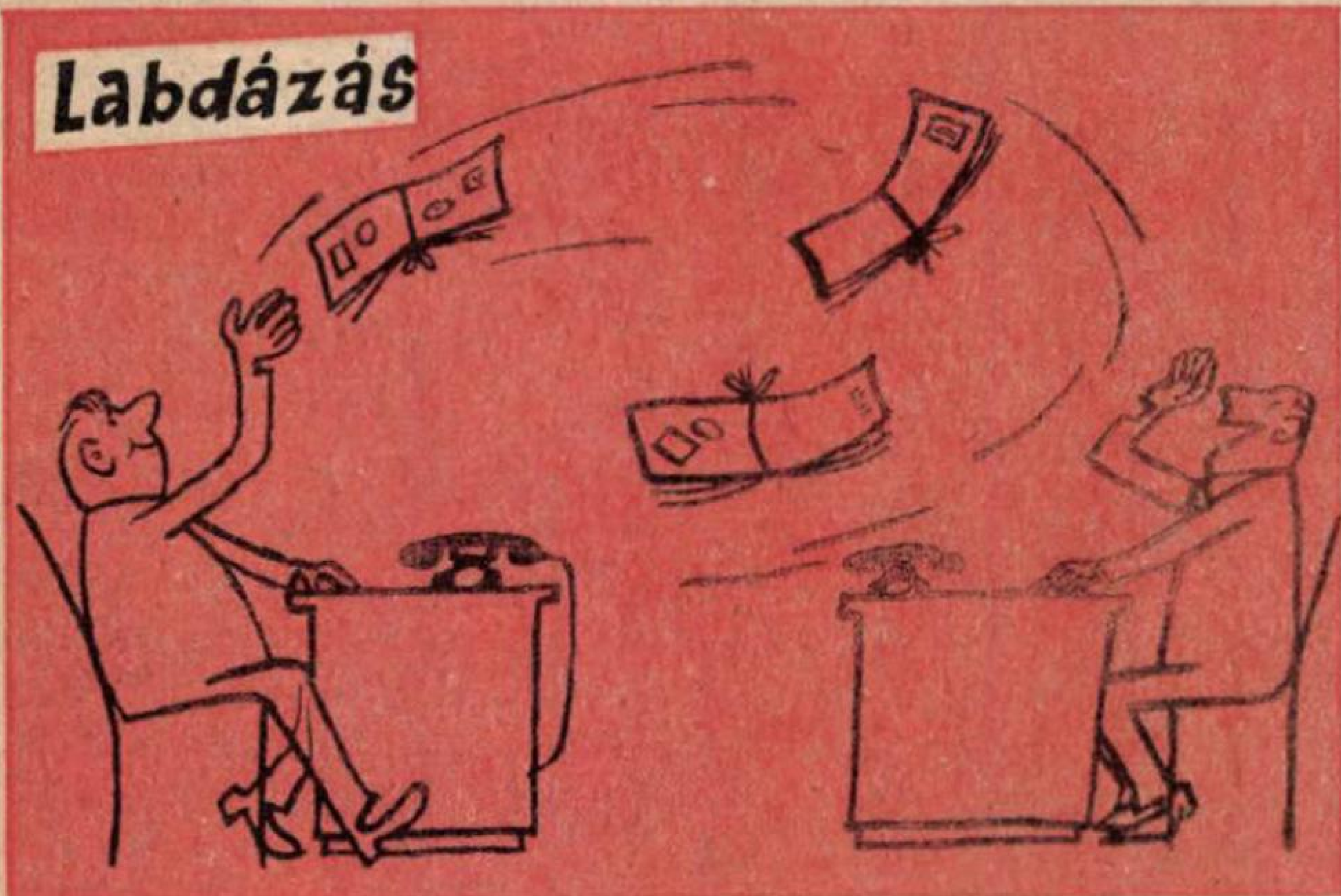

Akad mozi, ahol mindössze tíz másodpercet kell várni, de ültem már olyan filmszínházban, ahol csak másfél perc után húzták szét nagy kegyesen a függönyt. Mi ez? Előkelősködés? Fogadalom? Tréfa? Bosszantás?

Én ülök a moziban, te ülsz a moziban, mi ülünk a moziban. Ötévestől hetvenig mint kíváncsi kamaszok szorongunk a nézőtéren, és lázas igyekvéssel próbáljuk eltalálni: mi történhet a függöny mögött?

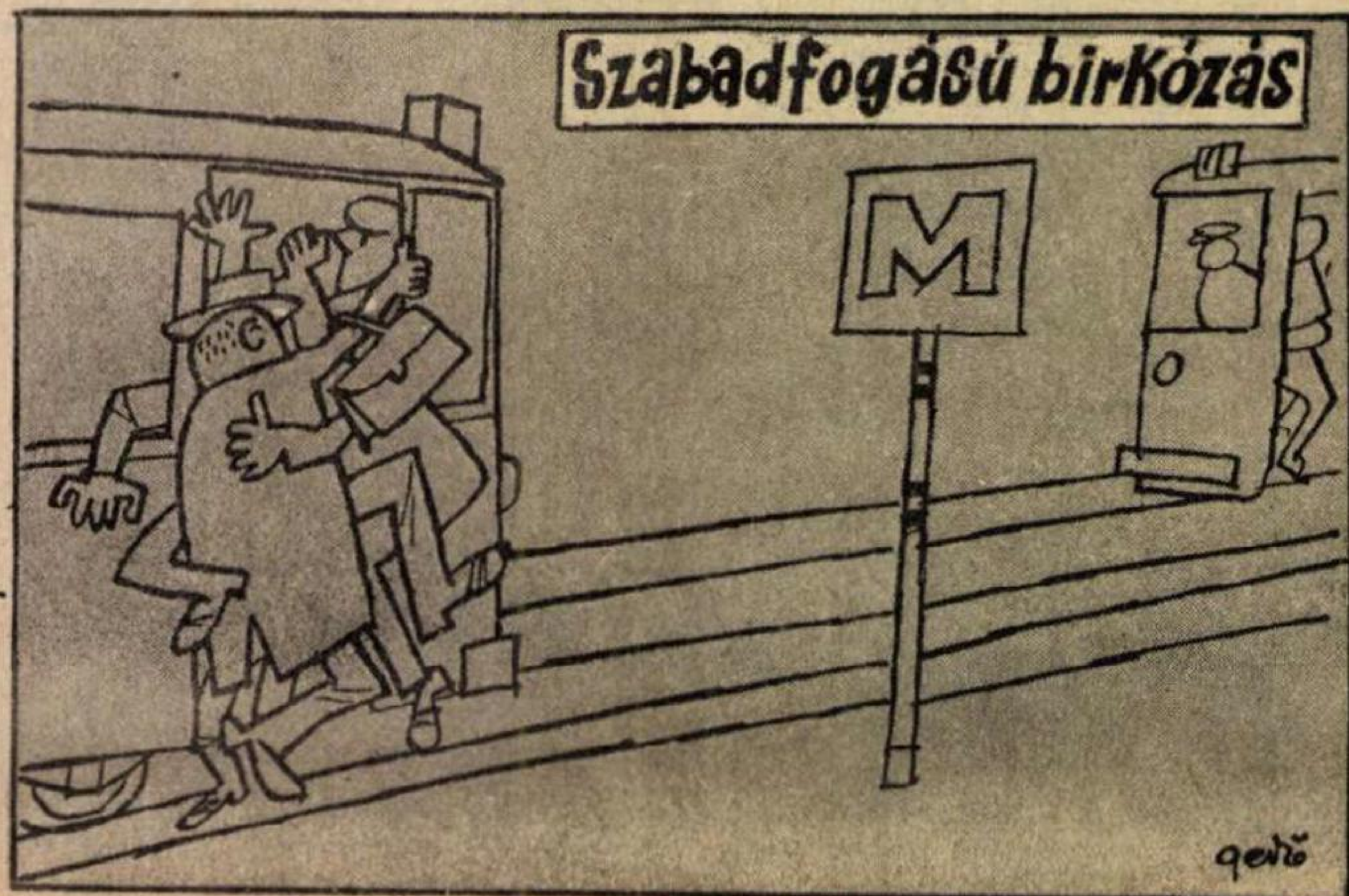
G. Sz.

AZ ÉV LEGEREDMÉNYESEBB SPORTOLÓI

Gerő Sándor rajza

NAPÓLEON KERÉKPÁRON

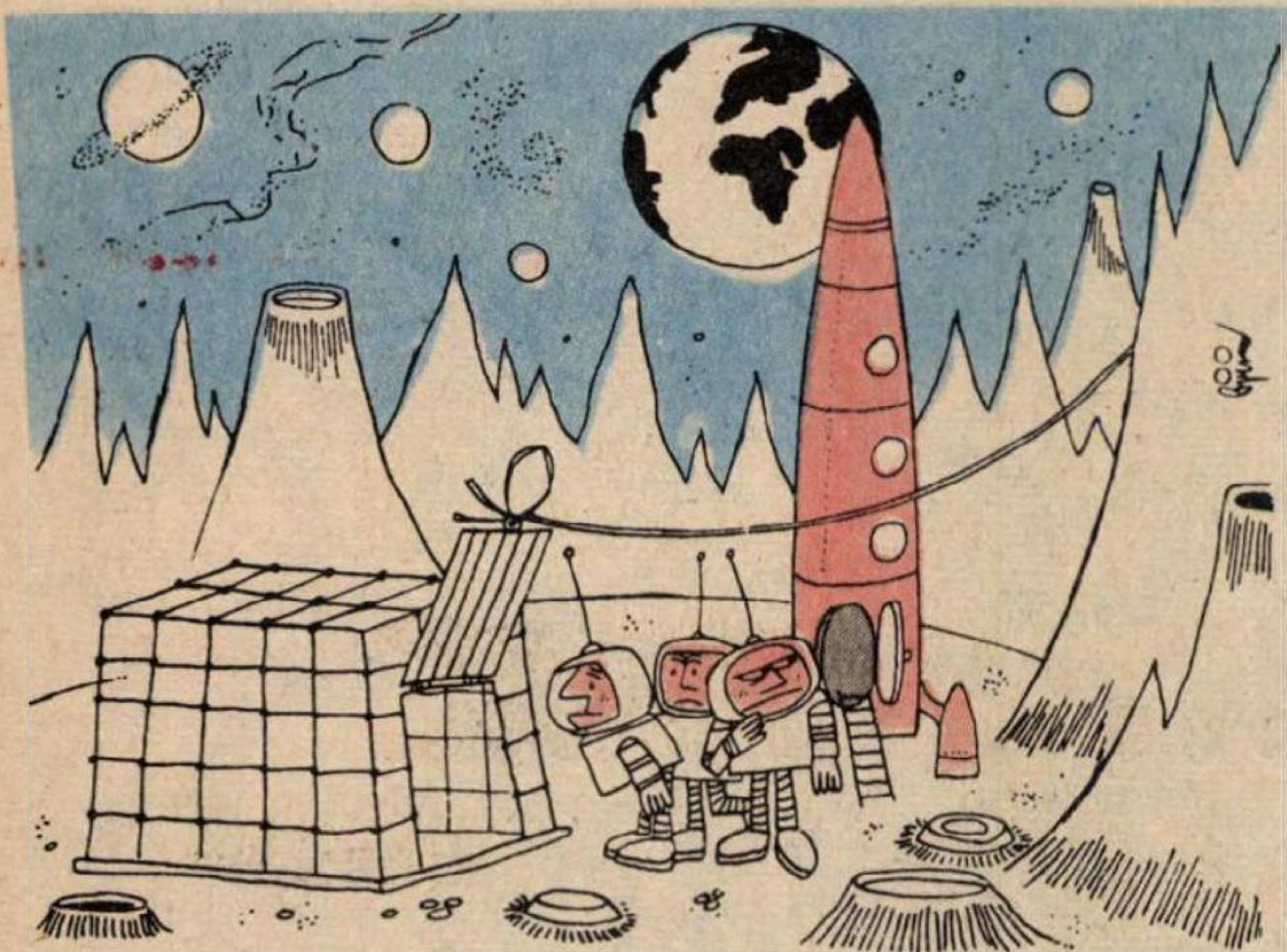
Egy toulouse-i ügyvéd, M. François Bousgarbies, panaszt tett a bíróságnál, hogy a francia TV-ben meggyalázták Napóleon emlékét. A szóban forgó TV-játékban Napóleon kerékpáros versenyen vett részt tábornagyjaival. A bíróság elutasította a panaszt, s ez nem is lehetett vitás. Napóleon kitűnő lovas volt, s bizonyos, hogy bármilyen kerékpárt is megült volna. Bizonyos az is, hogy egy kerékpáros gárdazászlóaljjal megerősítette volna testőrségét. Végül: Franciaországban, ahol a kerékpáros bajnok nemzeti hős, senkinek az emlékét sem lehet meggyalázni kerékpárral.

Vizsgaidőszak

Hegedűs István rajza

Meglepetés a Holdon

Önellátás

VEZEKLÉS

Nehéz igaz szavakkal élni
Egy-egy ételről beszélni,
Bizonyítni számmal, ábrával,
Hogy tele van kalóriával.

Én még vitamint sohsem vettem,
Az ételt ízéért szerettem,
S ha terített asztalhoz ültem,
Tudományosan nem készültem.

Sajnos duhaj étkező voltam,
Nem fogyasztottam megfontoltan,
Ezért sportdíjat nem arattam,
Vézna és csenevész maradtam.

Kár, kár! Bocsáss meg karalábé,
Zeller, spenót és csalamádé:
Most úgy élnék mint a mesékben,
Mellkas- és muszklitúltengésben.

Berend Ferenc

Kép a jövőből

Szegő Gizi rajza

– Amióta felemelték a tarifát, már az egész családja innen telefonál . . .

AZ ORCHIDEA-AKCIÓ

Karórámon csigalassúsággal vánszorogtak a mutatók. Az ördögbe, még mindig hiányzik néhány átkozott perc... Négyre beszéltük meg Z.-vel, s én, elővigyázatlan bolond, hamarább érkeztem. Végzetes hibaforrás lehet, ha meglát egy ismerős. Mit mondok neki, miért ülök itt? Nem szabad senkinek se megtudnia, hogy december 30-án nem véletlenül találkoztunk össze Z.-vel... Idegesen cigarettára gyújtottam. Három gyufaszálat is elhasználtam, míg sikerült, annyira remegett a kezem. Hiába, már nem nekem való az ilyesmi.

Z. pontos volt és fölényes, mint mindig.

– Mi az, begyulladtál? – kérdezte.

– Ó, a világért se! – mentegetőztem zavartan. – Csak náthás vagyok kissé. Ennyi az egész.

– Még kiszállhatsz a buliból...

– Ugyan.

– Hát jó, akkor elmondom a tervet. Először is igazítsuk össze az óráinkat. Nálam négy múlt hatvankét másodperccel.

– Nálam is.

– Rendben van. Az emberem – az egyszerűség kedvéért nevezzük Iksz kartársnak – negyed ötre vár az áruval. Figyelmeztetlek, nem tűri a késést!

– És hogy adom át a pénzt?

– Azt bízd rám. Az autóban kapsz majd egy diplomata-aktatáskát. Valódi antilopbőrből.

– Értem, nehogy feltűnő legyen. De miről fogom őt felismerni?

– Savószínű szemei vannak...

– Jelszó nincs?

– Ne vágj folyton közbe, mert faképnél hagylak! Szóval odamész hozzá, és pléhpofával, félhangosan megkérdezed: „Hogy érzik magukat mostanság az orchideái?" Mire ő azt válaszolja, ha minden oké, hogy: „Köszönöm, nagyon, nagyon jól!" Erre te hanyagul leteszed a pultra az aktatáskát, melléje teszed a

blokkot, melyet előzőleg a pénztárnál megváltottál, és elsomfordálsz.

– Nem értem.

– Mert tökfilkó vagy! Tiszta jótékonykodás a részemről, hogy felezek veled. Az ajtóból aztán szépen visszamész a táskáért, amit ottfelejtettél, hehehe.

– Minek?

– Ostoba fajankó! Hát abban van az áru...

– Olyan hamar hogy tudja beletenni, mindenki előtt?

– Sehogy. Két aktatáska van!! Két teljesen egyforma, antilopbőrből készült diplomatatáska. Iksz csak villámgyorsan kicseréli őket.

– Zseniális!

– Na, végre leesett a tantusz. De most már indulni kell.

A gépkocsiban lopva be akartam venni egy nyugtatót, de Z. rögtön észrevette, és gúnyosan felkacagott:

– Te, anyámasszony katonája!...

Három házzal előbb álltunk meg. Igyekeztem a lehető legközömbösebb arcot vágva belépni a zsúfolt helyiségbe. Szerencsére rögtön felismertem Ikszet, pompás, savószín szemeiről. Látszott rajta, hogy gránitból faragott fickó. Az orchideákkal minden úgy ment, mint a karikacsapás. Majdnem futva tettem meg visszafelé az utat.

Z. gyilkos pillantást vetett rám a volán mellől:

– Még nyakunkra hozol valakit ezzel a szökdécseléssel. Elment az eszed?!

Társam, miután meggyőződött róla, hogy nem követik a Trabantot, kihajtott a Margitszigetre, és a víztoronynál felnyitottuk a diplomatatáskát.

A zsákmány a legmerészebb álmainkat is felülmúlta. Harminc pár hipermodern virsli volt benne, olyan, amelyiknek nincs héja.

Ez igen!

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas!

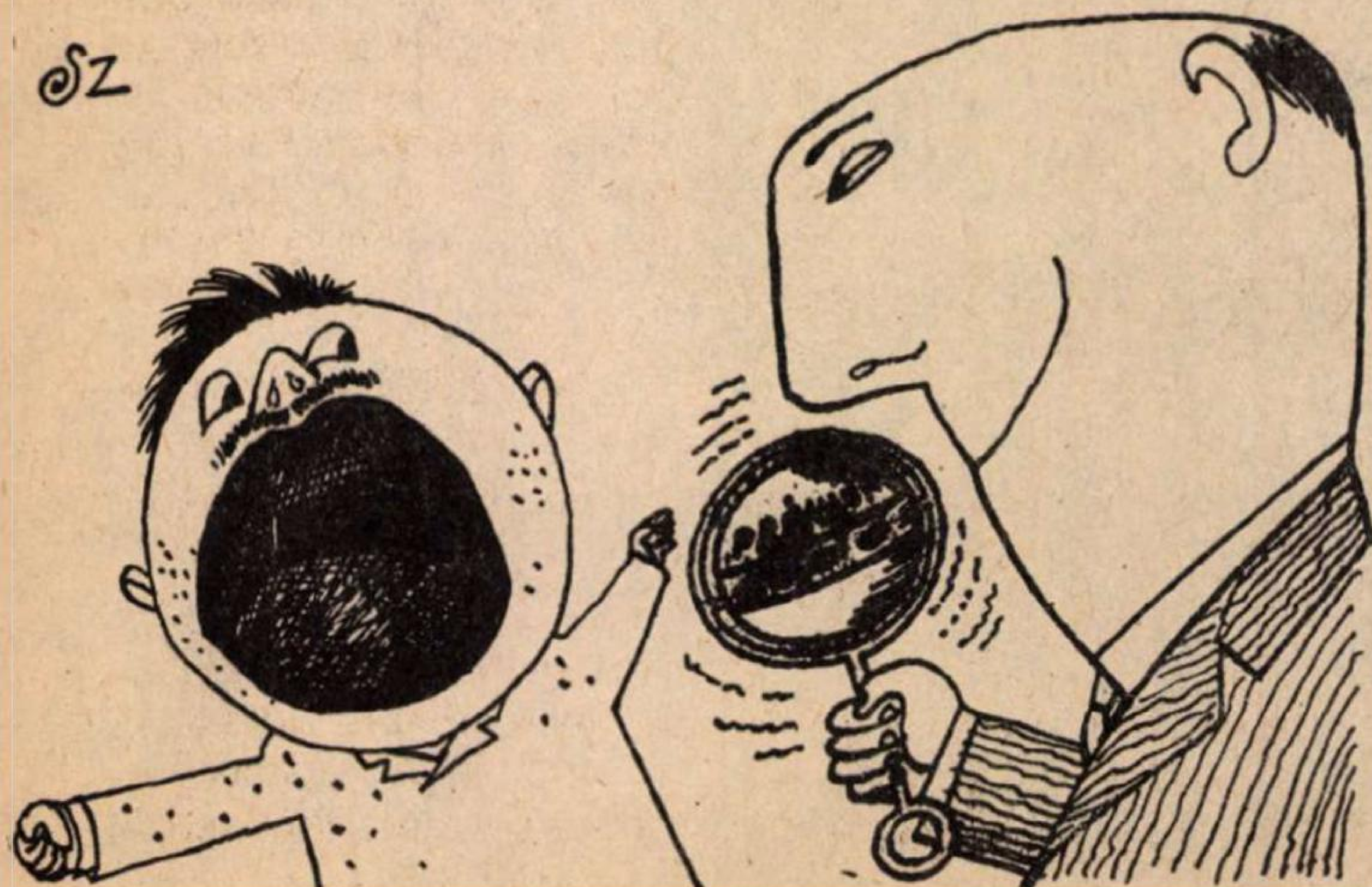
A TV népszerű, „Vállalják a veszélyt" műsorából méltatlanul mellőzik azon honfitársainkat, akik a veszély vállalásában és vállaltatásában magasan a világszínvonal felett vannak.

Egy felvevőgéppel minden külföldi filmnél ékesebben és izgalmasabban lehetne bizonyítani, hogy azok a „hősök", akik az országutakon tapossák kivilágítatlan kerékpárjaik pedálját — milyen nagy veszélyt vállalnak magukra. Öregek és fiatalok egyaránt dacolnak a hóval, esővel, hideggel és sötétséggel, irigylésre méltó bátorsággal karikáznak a rohanó járművek között. Vállalják a veszélyt a mögöttük jövő, vagy előzésben levő gépjárművekkel szemben. Vállalják a veszélyt, mely az ellenőrzés részéről leselkedik rájuk. Vállalják a veszélyt a gyalogosan közlekedőkkel szemben, akiket a világítás hiányában esetleg csak az utolsó pillanatban tudnak kikerülni. Szemük se rebben, ha fékcsikorgást, figyelmeztetést vagy színes káromkodást hallanak. Nem egy közülük már átkerékpározott a túlvilági országutakra, ahol örök fényesség van, és nem kell lámpát szerelni a kerékpárokra. Szomorú sorsuk nem riasztja el követőiket, akik szerte az országban mindenütt megtalálhatók, de főleg hajnali szürkületben, és sötétedés beálltakor Velence, Agárd, Gárdony környékén.

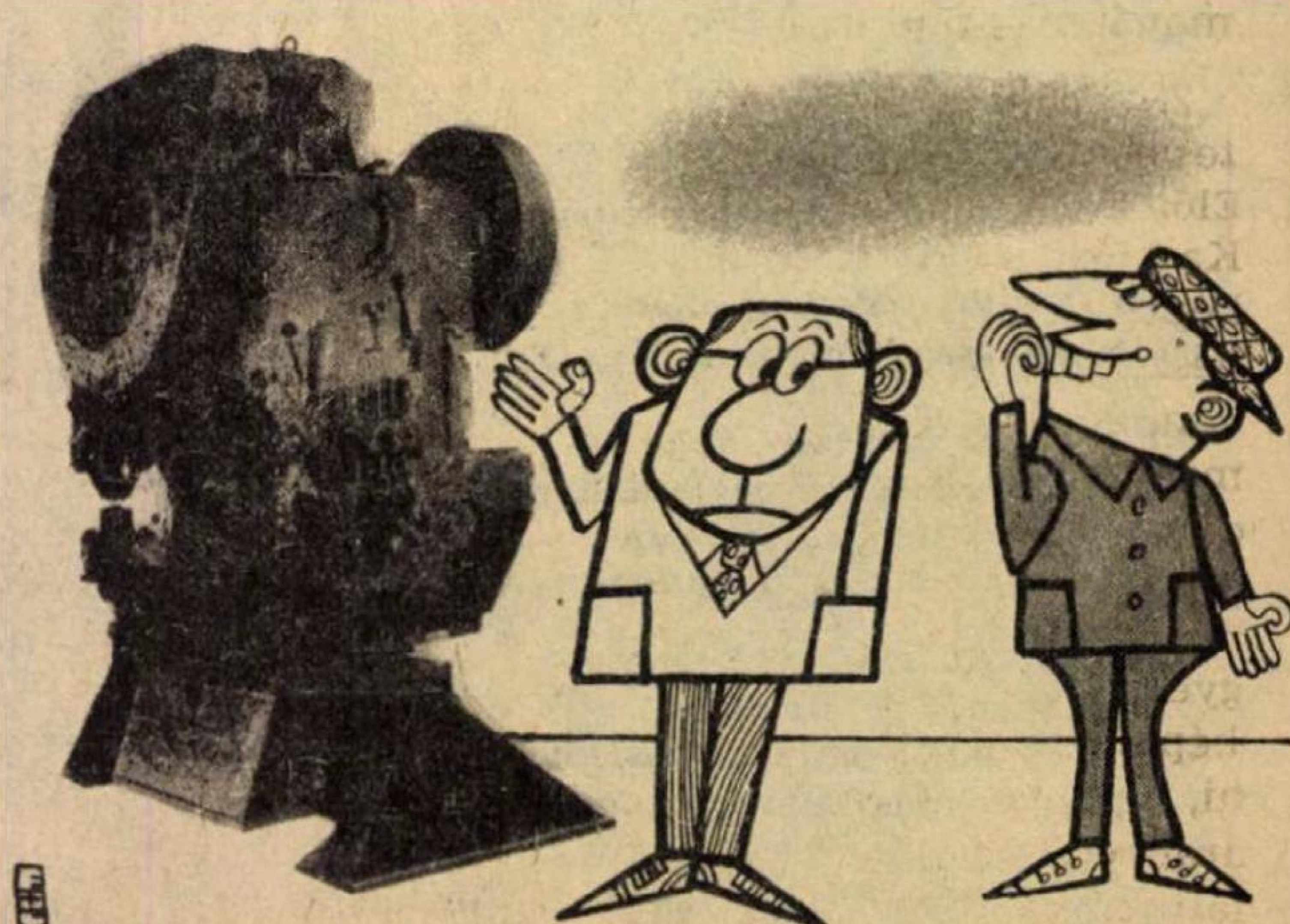
Igazán megérdemelnék, hogy nagyobb nyilvánosságot szenteljünk nekik.

Bokor Imre
Tapolca

Nyugtató

Ügyes kezdő

– Tud dolgozni ezen a gépen?
– Igen, csak azt tessék megmondani, melyik az eleje...

Sándor Károly rajza

Gyarmati háború

– Szent lobogónk alatt előre!

Most öt esztendeje hunyt el Sándor Károly, aki lapunknak tizenöt éven át volt népszerű, tehetséges és fáradhatatlan rajzolóművésze. Őrá emlékeztetünk rajzának közlésével.

TAKTIKA

Kacsolai János mindent előkészített, hogy estig belopja magát igazgatójának, Babos elvtársnak a szívébe. Ma rendezik meg ugyanis a vállalat ünnepi kultúrestjét.

A belopás gondosan, előre megtervezett három lépésben történt, a következőképpen:

1. Bevallotta Kerekesnek, hogy ő Babos elvtársban a legemberségesebb embert tiszteli, akit valaha is látott. Ezt az igazgató szemébe is megmondaná, ha nem tartanák hízelgésnek. Mindezeket azért vallotta be Kerekesnek, mert tudta, hogy az ma délután ultizik az igazgatóval, és valószínűleg vissza fogja mondani, amit hallott.

2. Leült lelkizni Hetesnével, a személyzetissel. Előadta, hogy ő, mármint Kacsolai, gátlásos ember, képtelen a saját erényeiről beszélni, pedig sok erénye van, de ha azokat el akarja mondani valakinek, akkor csak tátogat, mert hang nem jön ki a torkán. De Hetesné előtt, akiből árad a női gyengédség, őelőtte speciel, képes megnyílni és elsorolni, hogy németből alapfokú, arabból középfokú, egyházi latinból felsőfokú nyelvvizsgája van; hogy titokban elvégezte az egyetem levelező tagozatát tenyészállatszakon. Kacsolai biztos volt abban, hogy Hetesné mindent el fog pletykálni az igazgatónak.

3. A revizori jelentését, amelyben Havlik Dániel visszaéléseiről számolt be, közvetlenül Babos elvtárs titkárnőjének adta be. Kacsolai kiszimatolta, hogy Havlik, a revíziós osztály vezetője Babos begyében van és nyilvánvaló, hogy az igazgató szívesen látta volna vállalaton kívül.

És akkor elérkezett az este és vele a vállalati kultúrünnepség, amelyen Kacsolai meg akarta nyerni Babos kitüntető szimpátiáját és a saját előléptetését.

Az előjelek nem voltak kedvezőek. Miután a kórus előadta a „Hazám, hazám, te mindenem” című áriát, Kacsolai Babos közelébe sodródott, köszönt neki, de Babos tudomásul sem vette. Az „Ami szívemen, a számon, nekem ez a modorom” után ismét sodródott, köszönt, de Babos csupán kimérten biccentett vissza. A „Hej, te puska, puska vagy” kezdetű logikai dalmű után ismét megközelítette Babost, de ő nem mondta neki, hogy „Hej, te Kacsolai, Kacsolai vagy”.

Nem mondta, mert nem tudta.

Minden előjel kedvezőre fordult azonban, amikor Hetesné az igazgatóval rövid beszélgetést folytatott, és többször is Kacsolai felé biccentett a fejével; egyszer biztatóan bele is mosolygott a szemébe s röviddesen az igazgató — személyesen — odasétált Kacsolaihoz és megszólította, mondván:

— Hogy érzi magát, Kacsolai elvtárs?

Ilyen szellemesen. Hát nem szép az élet?

— Ó jól, nagyon jól ... — felelte lelkesen Kacsolai. Babosnak bolondnak kellett volna lennie, ha nem érzi ki, hogy a mondat elhallgatott folytatása így hangzott volna: „... mert egy olyan lángész sugároz be fényével, mint ön.” Babos pediglen nem volt bolond.

Így történt, hogy az emberi számítás diadalt aratott, elérte célját: még aznap este, bár burkolt, de félre nem érthető formában ígéretet kapott Kacsolai, hogy egy bizonyos osztályvezető megürült helye reá vár.

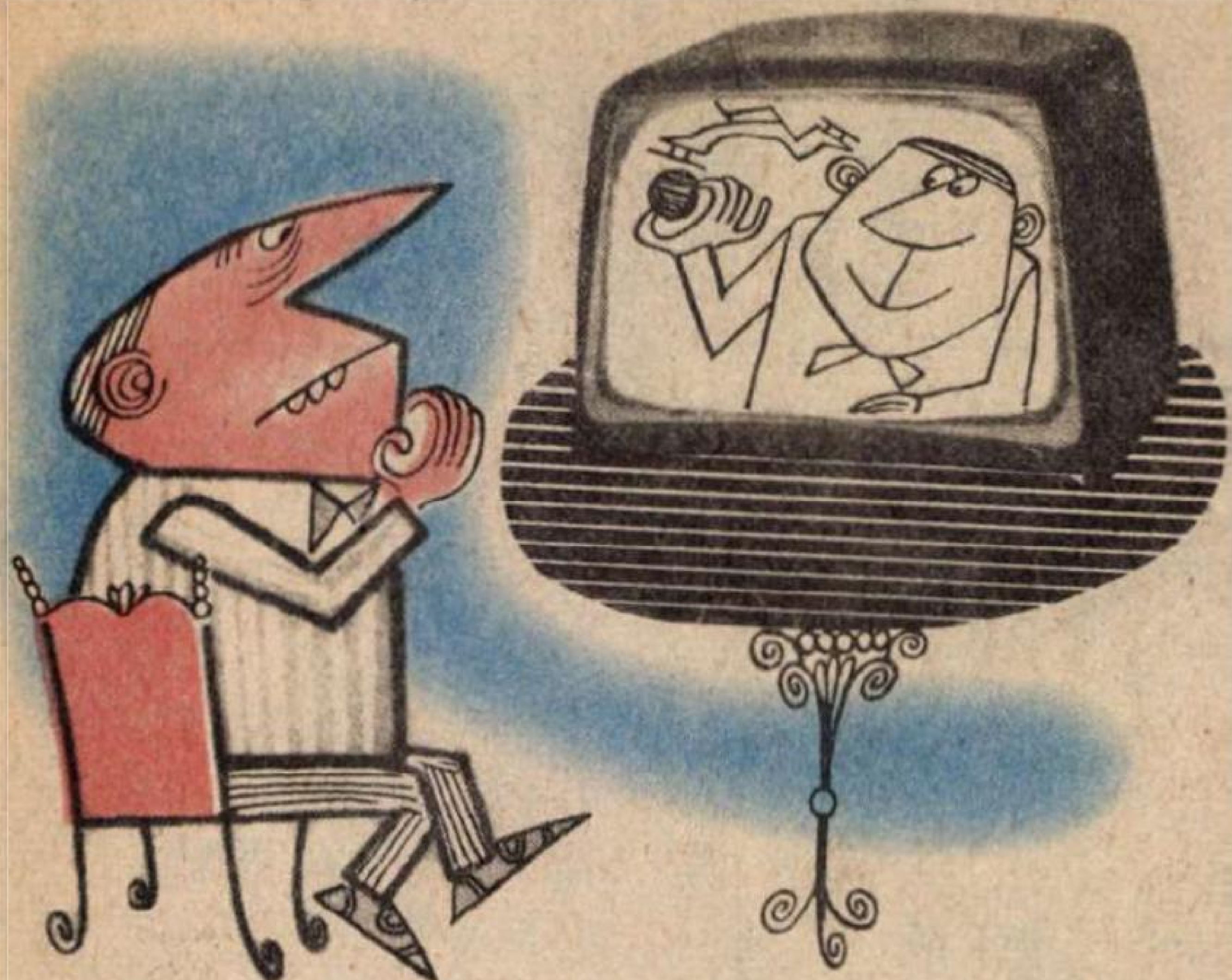
Az új csillag felemelkedése persze nem maradt titokban. Mondta is a minisztérium jelenlevő főelőadója Havliknak:

— Érdekes, erről a Kacsolairól eddig nem is tudtuk, hogy Babos klikkjéhez tartozik. Mikor Babost leváltjuk, őt is feltétlenül el kell távolítani.

Gombó Pál

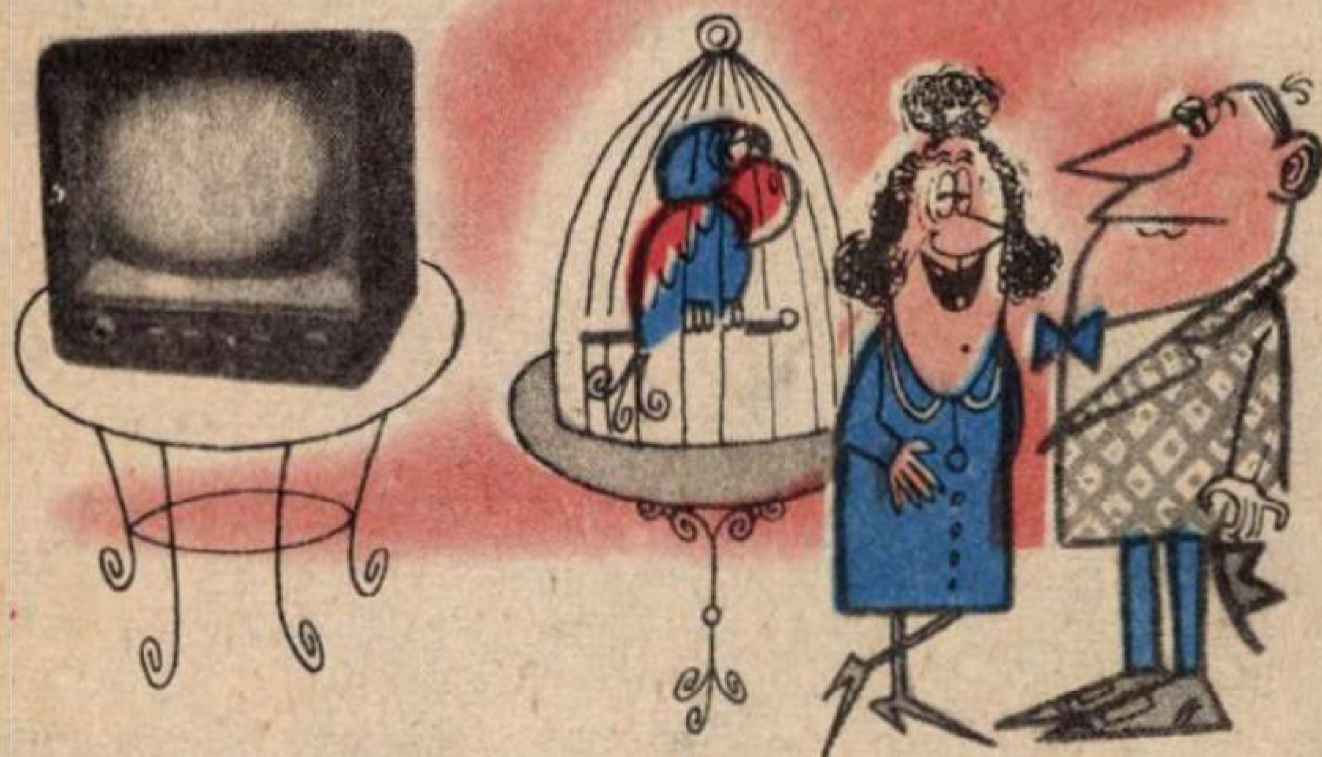
TV-MAGAZIN

Sportközvetítés előtt

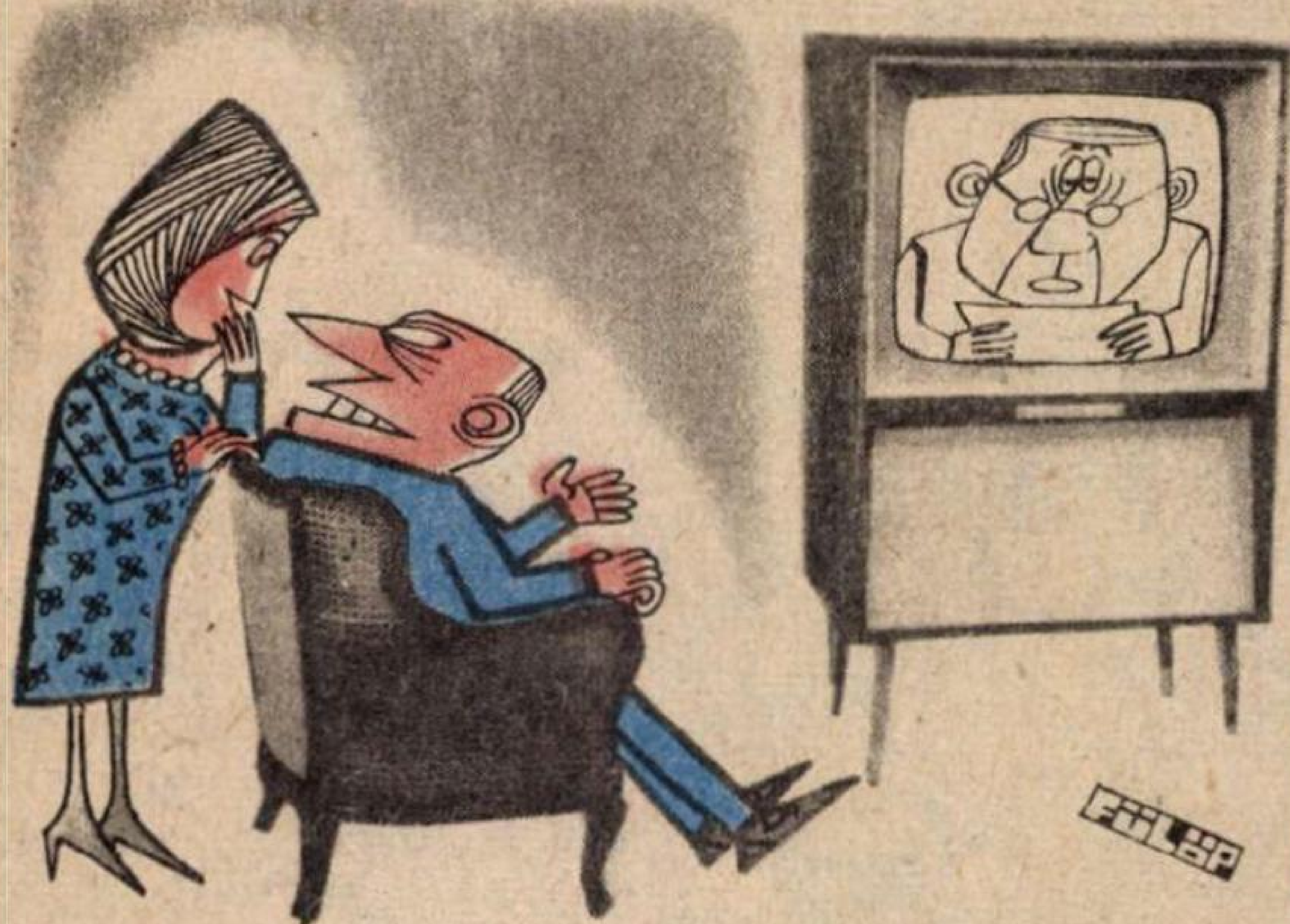
– Bemutatjuk a jégkorongot. Jól nézzék meg, mert a mérkőzés alatt már úgysem látják!

Van alkalma megtanulni

– Mit tud ez a papagáj?
– Megmondja a nevét, köszön, és kívülről tudja a Magyar Hirdető műsorát.

Azért a néző sem angyal

– Csapnivaló ez a műsor, és ráadásul kétszer egy héten nincs adás!

Fülöp György rajzai

Szenvedélyek rabjai

Aki átöltözik a TV-hez

Aki tizenkét tojásból süt tortát

Akinek évek óta ugyanaz a frizurája

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Nyolcvanadik születésnapomon sokan köszöntöttek. Pályatársaim, volt tanítványaim és néhányan még az egykori bécsi emigráció tagjai közül is. Ez utóbbiakkal beszélgetve elevenítettük fel régi emlékeim közül a következőt:

Sanyarú körülmények között éltünk akkor Bécsben. Hogy táplálkozásunkat feljavítsuk, Bölöni Györggyel és Gábor Andorral gyakran jártuk a környező erdőket. Feleségeink is velünk tartottak. Éti csigákat gyűjtöttünk hátizsákjainkba s ebben különösen Bölöniné járt az élen. Egy alkalommal – egy szép esős vasárnap után – különösen nagy zsákmányra tettünk szert. Teli hátizsákokkal tértünk meg estére szerény szállodánkba és fáradtan tértünk nyugovóra. Reggel ijesztő látványra ébredtünk: a tengernyi csiga az éjszaka folyamán kimászott a hátizsákokból és ellepte a falakat, a bútorzatot, az egész szobát. Nagy keservesen újra összeszedtük őket, és lementünk reggelizni a szálloda éttermébe. Pincérünk sugárzó arccal jelent meg asztalunknál:

– Pompás villásreggelit tudok ajánlani – mondta –, nagyon szép éti csigáink érkeztek...

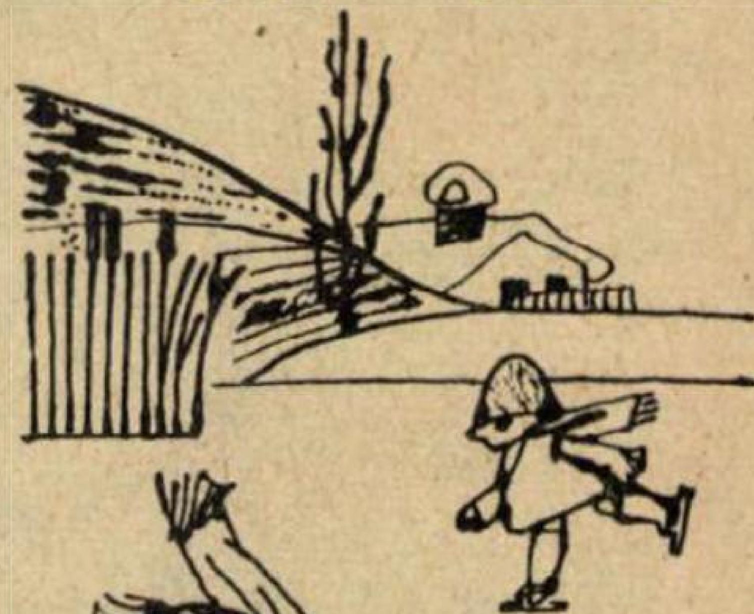
Gábor Andor összehúzta a szemöldökét:

– Igen? Azonnal küldje vissza őket a második emelet huszonnyolcba...

Kőhalmi Béla
Kossuth-díjas egyetemi tanár

E heti hirdetéseink

Téli üdülésre

vigyen magával KÖNYVET

TILTOTT PÁRBAJ

Az egyik ködös londoni hajnalon a Kensington Parkban két selyemszatén térdnadrágba és csipkés ingbe öltözött fiatalember heves kardcsatát vívott egymással, amikor egy rendőrjárőr felfedezte őket. A fiatalemberek elmondták, hogy álarcosbálra készülnek. A rendőröket nem elégítette ki a magyarázat, s mivel egy 1814-es törvény tiltja a párbajt királyi parkokban, megvizsgálták a kardok élét, s csak akkor távoztak, amikor meggyőződtek azok tökéletes tompaságáról.

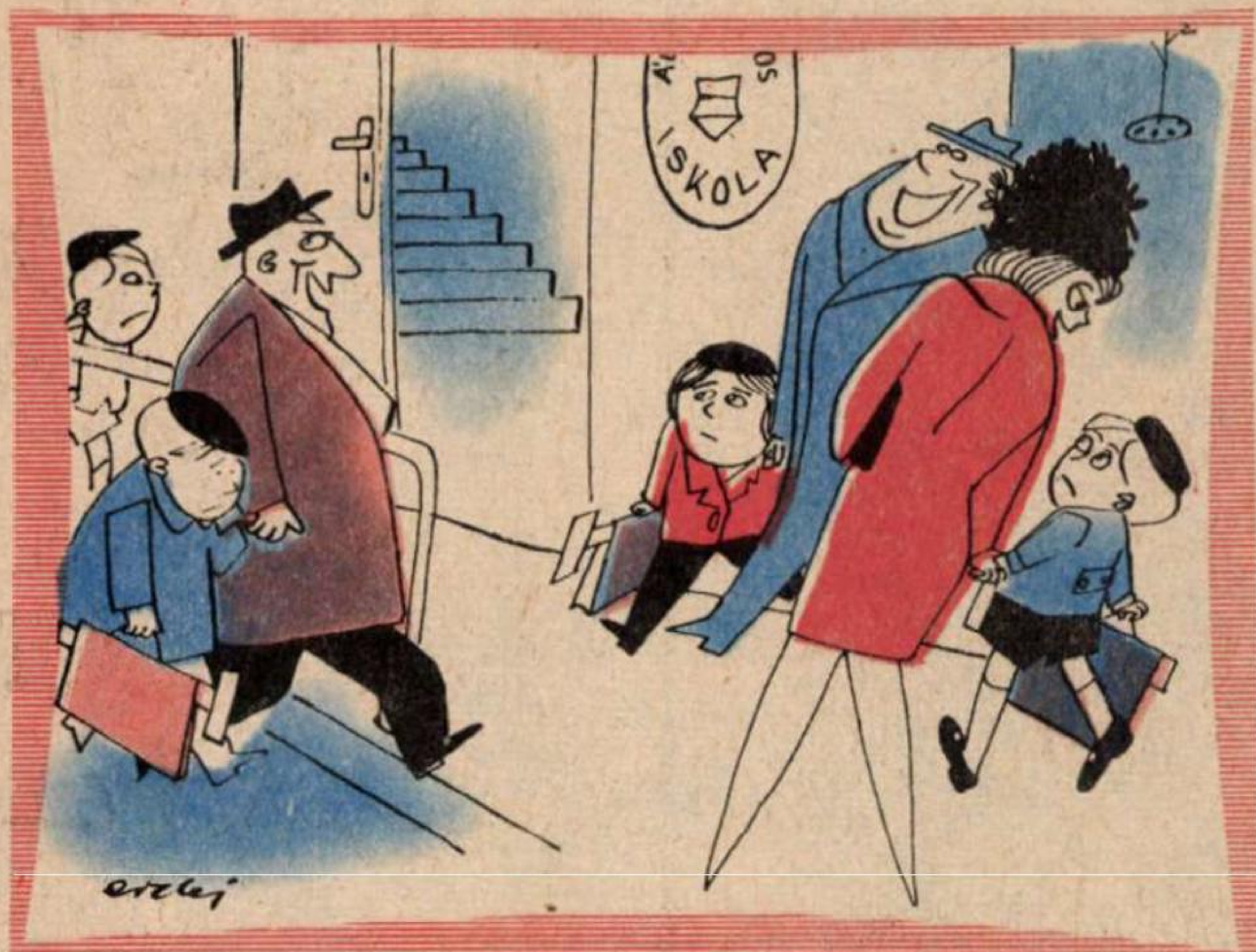
Kritikus lesz belőle

Várnai rajza

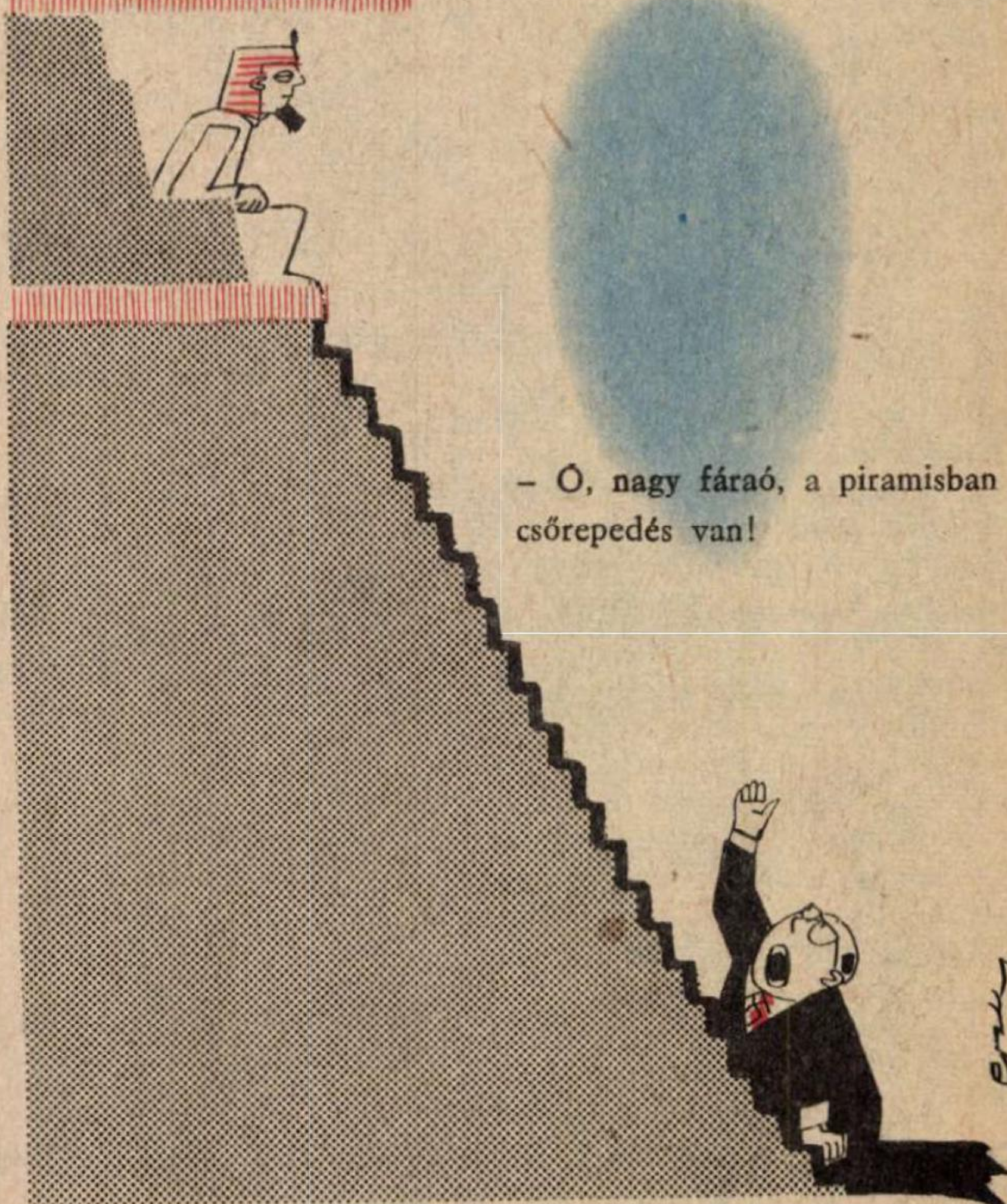
– Jó, jó, de mit akar mondani? . . .

Egy boldog pillanat

Vége a szünidőnek!

Látomás

– Ó, nagy fáraó, a piramisban csőrepedés van!

A mentőangyal

Záróra

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(SZATIRIKUS KISREGÉNY) (12)

VII. fejezet

A bakonyi rengetegben

X. Kettő karcsú, formás lábait maga alá húzva, a kiterített Népsporton ült. Hátát egy bükkfa törzsének támasztotta, és koszorút font gyermekláncfűből. A kis tisztás szélén csacsogva-csobogva sietett tova a Gerence patak kristálytiszta, hűs vize. X Négy kissé odébb, a patak partján guggolt, és nagy szakértelemmel hosszújáratú papírhajókat bocsátott útjukra. Másodmagával sütött a nap.

A lány szava törte meg az idillt.

– Tódorka, maga nem normális. Kezdettől fogva sejtettem, de most már biztos vagyok benne. Megtudta a mittalon titkát, és nem akarja közölni sem velem, sem a Főnökkel?!

– Senkivel az ég-világon! – fordult meg elszántan a fiú, miután egy hosszú, hajlékony ággal sikeresen lepiszkálta a kavics-zátonyról flottájának büszke vezérhajóját. – A magamfajta, megkövesedett lelkű kalandor életében is eljöhet a pillanat, amikor úgy érzi: eddig és ne tovább! Nálam ez ma délben következett be. Mert a mittalon, az egy hazafias, szent dolog. Hiszem és vallom, hogy a közeljövőben, amikor más iparágaknál is bevezetik azt a metódust, amellyel jelenleg csak ez az egy Mittalon-gyár működik, nagyságrendekkel nő majd a nemzeti jövedelem.

– Mi az a csodálatos metódus? – érdeklődött Beáta, és nagyot nyújtózva felállt. – Mi a lényege?

– Ohó! – kacagott a fiú. – Nálam a legravaszabb keresztkérdései is hatástalanok maradnak. Értse meg, tündérkém, megfordítottam a fegyverem csövét! Betyárból pandúrrá vedlettem át, és megvédem a mittalon magasztos ügyét minden fenekedő ármánnyal szemben!

– Azért hívott ide – érdeklődött gyanús-szelíden a lány –, hogy melodrámát játsszon előttem? Ami az árulása érdemi részét illeti, azt a gyárban is közölhette volna.

– Nem, a gyárban nem. Ott az a rókafejű Neboda Ferdinánd percnyi szünet nélkül leskelődik utánunk, és minden lépésünkről jelentést készít. Nézze, Beácska, tisztázzuk a helyzetet. A sorsom a maga kis kezében van. De a maga sorsa is az enyémben. Ha felmond a Főnöknek, és a mi oldalunkra áll át, a szívem örökre a magáé. Ha makacskodik, a szívem akkor is örökre a magáé, de esküszöm, hogy záros határidőn belül átadom kegyedet a rendőrségnek! Tehát e között a két lehetőség között választhat.

– Érdekes – mondta elmélázva Bea, és a fejére illesztette az elkészült virágkoszorút –, én más lehetőséget is látok.

– Kíváncsivá tesz – lépett közelebb Péter, sorsára hagyva flottáját. – Fél órája töröm már a fejem, de csak az említett két variációt fedeztem fel. Mi lehetséges még, ezeken kívül?

– Mondjuk, üzenek a Főnöknek, közlöm vele a tényállást, és javasolom, próbálják meg ők kiszedni magából a titkot. Azt hiszem, hatásos módszereik vannak erre.

– Nem jó – legyintett a fiú derűsen. – Mi, Tódorkák, mindig is felettébb zárkózott természetűek, kemények, szófukarok voltunk. És ha egy Tódorka ráadásul még nem is akar beszélni, nincs a modern inkvizíciónak olyan vívmánya, amellyel szóra bírhatnák. Ezt tehát elvethetjük. Mi van még?

– Meggondolandó például, hogy ha én itt most lelövöm magát, és megtört lélekkel távozom a színhelyről, nem akkor cselekszem-e a leghelyesebben?

– Semmi esetre sem! – mondott ellent határozottan Tódorka Péter. – Nem volna ízléses, és hosszú ideig neheztelnék magára.

– Ne féljen – nyugtatta meg a lány. – Még ha akarnám, sem tehetném meg. Ugyanis nem hoztam magammal fegyvert.

A fiú elégedetten vette tudomásul a közlést.

– Maradjunk hát akkor mégis inkább az első változatnál. Az minden szempontból megfelelőnek...

– Miért nem folytatja? – érdeklődött Beáta.

Péter a lány válla felett mereven tekintett a tisztás szélére.

– Zavar, ha bizalmas természetű problémák tárgyalásánál odatolakszik egy illetéktelen személy. Ezt kirívó modortalanságnak tartom.

Bea megrettenve fordult hátra.

Felsikoltott.

Hatalmas termetű, torzonborz, borotválatlan képű fickó támaszkodott hanyagul a magányos bükkfa törzsének. Lábán filcpapucs, nadrágja csupa sár, hajdan fehér inge olajfoltokkal tarkított, szemén fekete napszemüveg.

– Fejezzétek be gyorsan a hetyegést – szólalt meg a jövevény. – Tódorka, léptesd olajra a nőt, azonnal beszélnem kell veled.

– Ide figyelj, Jenci – kezdte Péter leckéztető hangon –, először is, ha az ember egy tisztásra belép, köszönjön, üdvözölje a jelenlevőket. Másodszor: ne használjon alvilági kifejezéseket, zsargon szavakat, mert az se nem szép, se nem ildomos.

– Köpök az ildomra – lépett közelebb a másik. – Majd, ha te is az útmenti árokban töltöd az éjszakát, neked sem lesz kedved az udvariaskodáshoz. Négyszemközt kell beszélnem a fiújával – fordult aztán gúnyos meghajlással Beáta felé –, tűnjön hát el a balfenéken. Egy-kettő!

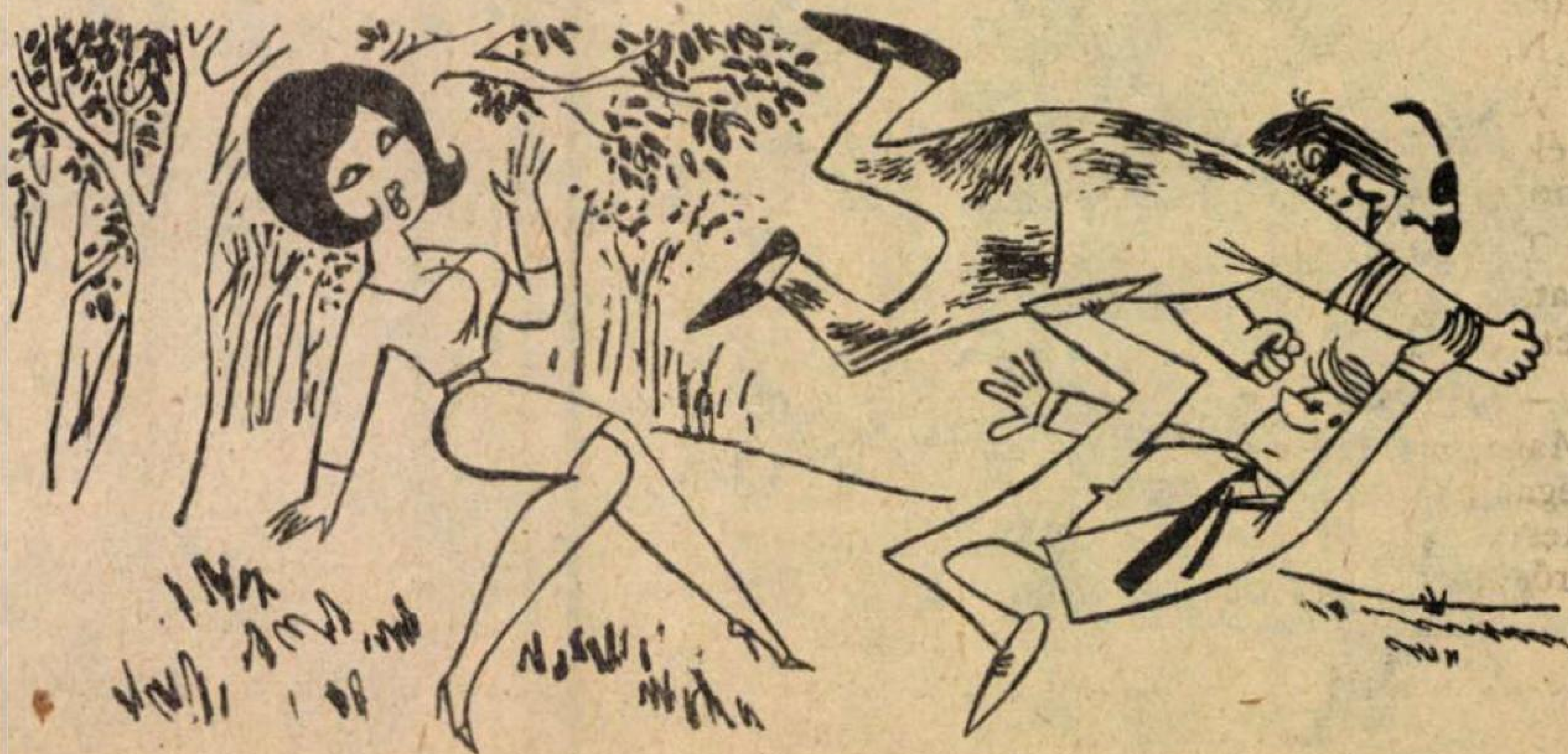
Tódorka az egész testében reszkető lány mellé lépett, és gyengéden megfogta a kezét.

– Maradjon, tündérke. Ennek a Jencinek mindig a legrosszabb jegye volt magaviseletből az egész iskolában. Te pedig vedd tudomásul – nézett farkasszemet az óriással –, hogy a menyasszonyommal beszélsz! Itt marad és punktum! Őelőtte nem kell titkolóznod.

– Egyen meg benneteket a fészkes fene! – szögezte le a Főnök testőre, rádiósa, összekötője és szobalánya, beleegyezése gyanánt. – Te itt szerelmeskedsz, amikor a nyakunkon a kés, bármelyik pillanatban lefoghatnak. Értsd meg, te szerencsétlen, hogy lebukott az egész galeri! Dutyiban van már a Főnök, és rajtunk kívül valamennyien. Kelepcébe estünk. A titkos találkozóhelyen csaptak le ránk a hekusok, épp a termelési értekezlet időpontjában. Én csak véletlenül úsztam meg a zrít. A szemetet vittem le, és az utolsó pillanatban egy üres Kukabödönbe rejtőztem el. Kóser kégli. Onnan kukkoltam, amikor berakták őket a passzírozó kocsiba. Akkor loptam egy Berva-mopedet, és lejöttem, hogy figyelmeztesselek titeket, szedjétek a sátorfátokat!

– Igazán nagyon kedves vagy – veregette meg Tódorka a behemót araszos vállát. – Szívből sajnálom, hogy csalódást kell okoznom neked. Én ugyanis nagyon jól érzem magam itten, tehát maradok. Igazság szerint akkor is kiléptem volna a társulatotokból, ha nem következik be ez a tegnap esti kellemetlenség a találkozóhelyen, amiről mesélsz.

– Dilinós voltál – legyintett Jenci –, dilinós vagy ma is. Dugd a fejed szántszándékkal a hurokba, engem

nem izgat. De palacsintává verlek, ha nem rohansz azonnal X Kettőért. Megértetted?

– Nem – meresztett nagy szemeket Péter. – Miért rohannék érte, amikor itt áll előtted teljes életnagyságban? Remélem azonban, ő sem tart veled.

– Micsoda? – ordított nagyot Jenci, és lekapta fekete napszemüvegét. Rámeredt a lányra. – Szóval, tubicám, te volnál az X Kettő?

– Légy szíves, ne tegezd a jövendőbelimet – állt eléje harciasan Tódorka, de a másik egyetlen karmozdulattal félresodorta.

– Te lennél az X Kettő, igazán? Veled élek én hat éve balkézről? Tudod, hogy irtóra megváltoztál?! Szőkéből barna lettél, fogytál is hirtelen vagy húsz kilót. És egy fejjel kisebb vagy, mint azelőtt. Megmondod végre, hogy ki vagy?

A lányhoz lépett, megragadta a karját, magához rántotta.

– Hallgatsz? Jó, akkor megmondom én! Hekusok macája, akit leküldtek ide, hogy szórakozzon el ezzel a zöldfülűvel. Leküldtek az én Marim helyébe, akit biztosan már előbb sittre vágtak. Szép! És megmondom azt is, hogy most mit csinálok veled! Látod – dugta Beáta iszonyodó szemei elé rettenetes lapát tenyereit –, ezzel a két kezemmel tekerem ki a nyakadat. Mint egy csirkének!

Akkor kezdett akcióba Tódorka, és bebizonyította, hogy a tettek embere. Odalépett Jencihez és határozottan megkopogtatta a hátát.

– Nézd, öregem, ami megtörtént, az megtörtént. Végy erőt magadon, az élet sokszor állítja az embert nehéz megpróbáltatások elé. Én megértem a fájdalmadat, de a bosszúállás csúnya, és...

Nem fejezhette be nevelő szándékú etikai fejtegetéseit, mert volt iskolatársa megfordult, ütött, és Tódorka, átrepülve a bokrok felett, a Gerence csobogó habjai között találta magát.

Nem sokáig időzött a patakban. Kilábalt, lerázta magáról a vizet, és elszántan nekitámadt ellenfelének.

Kis puli a vaddisznónak!

Kovál Beáta csinos arcocskája elszürkült a rémülettől.

Tódorka ugyanis pofon legyintette a behemótot, aztán hátra ugrott. Amaz elbődült, és rárohant a személyi titkárra. Péter elkapta csuklóit, és hátradőlve, magára rántotta. De már esés közben jobb lába talpát támadója hasának feszítette, és amikor földet ért, ellenfele súlyát és lendületét is hasznosítva, átrepítette a feje felett.

Nagy nyekkenés, utána tartós csend.

A mérkőzés máris véget ért. Jenci békésen feküdt a fűben, szelíden és mozdulatlanul.

Tódorka gyorsan rendbe hozta ruházatát, aztán egy szomorú pillantást vetett a földön fekvőre.

– Ő kezdte – fordult Beátához. – Maga is láthatta, először ő ütött! Most legalább egy óráig nem tér magához. Restellem a dolgot, irtózom minden erőszaktól...

– Restelli? – ugrott a nyakába boldogan a lány. – De hiszen maga valóságos hős! Az életemet mentette meg! Ha nem lép közbe, ez a vadállat megöl!

– Ilyesmitől tartottam magam is – bólintott szerényen Tódorka.

– Hol tanult dzsúdót? Ilyen hátravetődéses dobás még egy bajnoknak is becsületére vált volna.

– Ugyan, semmiség az egész. A Fonalmerevítőben, mielőtt az üzemi napközi otthon élére állítottak volna, elvégeztettek velem egy cselgáncs tanfolyamot is. Sohasem hittem volna, hogy még hasznát veszem az életben.

Pár perc múltán már ott bandukoltak a Mittalonhoz vezető úton, hogy megkérjék Neboda Ferdinándot, szállítaná be a furgonnal egyelőre a falusi őrszobára Jencit a festői szépségű tisztásról.

Közben a lány elmesélt egypár lényeges apróságot az ügy előzményeiről. Az az elhárító csoport, amelyikben ő alhadnagyi rangban tevékenykedik, két hete vette őrizetbe a valódi X Kettőt, akit már régóta szemmel tartottak. Meglepően közlékenynek bizonyult. Elmondotta: Bakonytündéribe készült, hogy terepszemlét tartson a Mittalon-gyár környékén, és kifürkészsze a behatolás lehetőségeit. Némi únszolásra ismertette a kapcsolattartás módozatait, a rövidhullám hosszát, a hívójelet stb. Személyesen azonban csak Jencit ismerte, és bár rendelkezésükre bocsátotta a titkos találkozóhely címét, fennállt a veszély, hogy nem sikerül egyszerre az egész társaságot lefülelniök, és a szabadlábon maradók újra szervezkednek. X Kettő legértékesebb felvilágosítása az volt, hogy minden hónap első péntekjén az elsötétített szobában általános eligazítást tart a Főnök, ekkor teljes létszámban összegyűlik a banda. Ilyen körülmények között az elhárító csoportnak már csak azt kellett elérnie, hogy a soron következő, tizenhat nap múlva esedékes találkozásig ne fogjanak gyanút a kémek.

– Ekkor határoztak úgy – folytatta, nem mindennapi logikáról téve tanúbizonyságot Tódorka –, hogy magácska jön le X Kettő gyanánt, és mindig pötyögtet valamit az adóján a Főnöknek, nehogy aggódjék szegény. Hála az égnek, hogy magát küldték!

– Pontosan így történt – kacagott a lány. – Nem is gondoltam, hogy ez olyannyira sikerül, hogy amikor elromlik az adóm, és három napig nem jelentkezem, már új embert küldenek le a munka folytatására. Magát. Hála istennek!

– Az utolsó két szavát sokféleképpen lehetne értelmezni, de én a legkedvezőbb formában veszem tudomásul – szögezte le Péter. – De egy dolog még most sem világos. Miért hajszolt engem annyira, miért erőszakolta mindenáron, hogy járjunk a végére a mittalon rejtélynek? Ez nem tartozhatott a maga feladatkörébe!

A lány megállt, szembefordult Tódorkával, és megint olyan különösen nézett rá, mint az előtte való nap délutánján, a készáru-raktárban, amikor a fiú éppen felocsúdott ájulásából.

– Azért tettem, mert már kezdettől nem hittem magának. Nem hittem el, hogy tapasztalt kém, hogy bűnös vállalkozások egész sora van már a háta mögött. Próbára akartam tenni, azt akartam, hogy színt valljon, még mielőtt a Főnök bandáját véglegesen lekapcsolnánk. Csak ez menthette meg a felelősségre vonástól. Beismerem, nem egészen szabályszerűen jártam el, de az volt a célom, hogy megismerkedjék a mittalon titkával, és foglaljon állást: velünk van-e, vagy ellenünk?

– De hát akkor – hűledezett Tódorka –, akkor hát magácska kezdettől tudta, hogy mi a Mittalon-gyár?

– Hogyne. Nagyszerű dolog. Mittere latin szó, magyarul annyit tesz, mint: küldeni. Satöbbi, satöbbi.

– Bokros?

Beáta megrázta a fejét.

– Szolgálati titok. Erre a kérdésre nem válaszolok.

– Értem – fogadta el az indokolást készségesen a fiú. – De ha már a miniszterhelyettes neve szóba került, nekem holnap délig jelentenem kell neki, hogy elfogadom-e a felkínált gondnoki állást itt az üzemben, vagy sem. Nem főgondnoki, hanem igazi gondnoki munkáról lenne szó. Én ezt eredetileg attól tettem függővé, hogy Beácska kém marad-e, vagy hajlandó megjavulni. Igazából a második eshetőségben reménykedtem. És tessék, felborult minden. Jól borult fel, de felborult. Pedig már milyen szépen elterveztem a jövőnket. Hogyha majd gyökeret verünk itten, elkérem Bokros elvtárstól gondnoki lakásnak a raktár épületét. Néhány választófal, és máris kész egy kis modern lakás. Szoba, konyha, gyerekszoba, mellékhelyiségek. De most szörnyű dilemmában vagyok. Mert egy kém egy kémnőt még feleségül kérhet, de egy majdnem kém egy aktív rendőr-alhadnagy bajtársnőt?! Mi a véleménye?

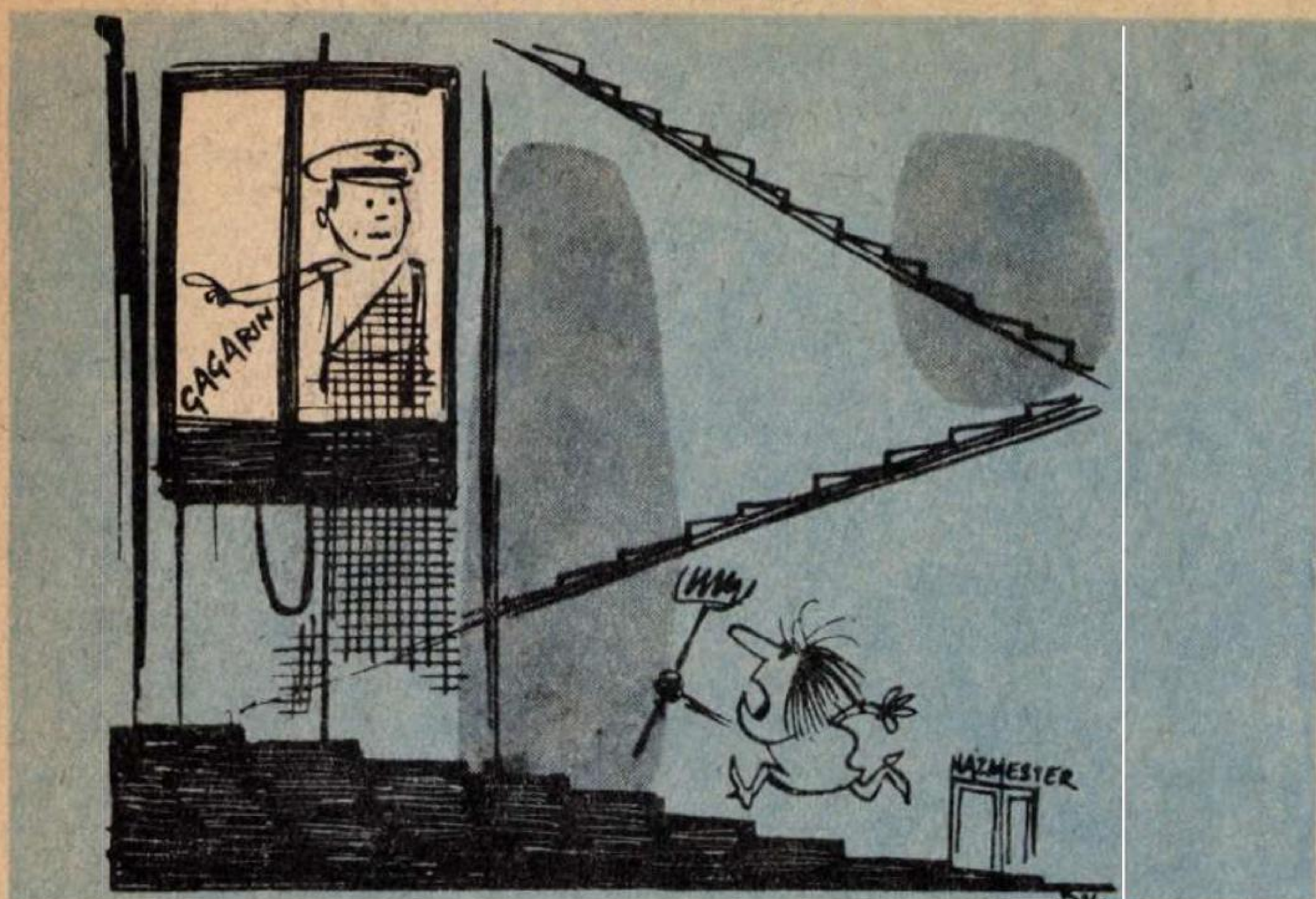
– Azt tanácsolom – vonta össze szemöldökét töprengőn a lány –, hogy a felkínált állást fogadja el. Valami azt súgja, hogy ha nem is egyik napról a másikra, de a másik dolog is rendbejön!

– Igazán? – rikoltott nagyot Tódorka. – Akkor minek várjak a válasszal holnap délig? Rohanok Bokros elvtárshoz.

És az udvariasság iménti bajnoka, faképnél hagyva szíve hölgyét a bekötő-úton, vad vágtába kezdett a gyárkapu irányában.

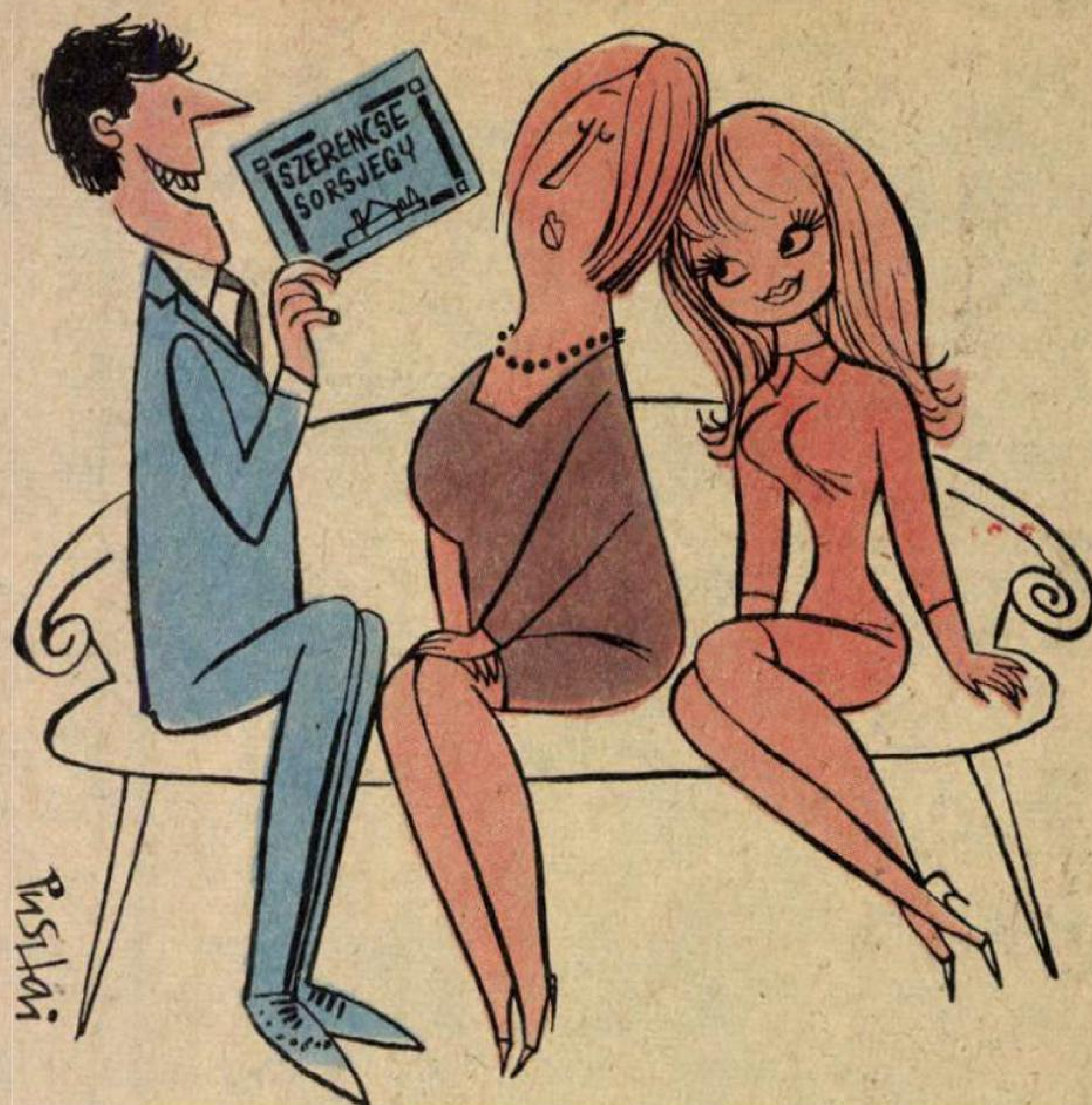
Vége

Ha Pesten lakna...

– Várjon, hogy képzeli?! Csak úgy megnyom egy gombot és elindul?...

Házassági alap

– Na és, ha a februári sorsjátékon nem maga nyeri a lakást?

– Akkor legfeljebb elválunk!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács azt kérdi a kisfiától:

– Lacika, ha adnék neked egy tízforintost, mit csinálnál vele?

– Felváltanám öt kétforintosra.

– Hát aztán?

– Aztán a kétforintosokat felváltanám egyforintosokra.

– Hát aztán?

– Aztán az egészet felváltanám húszfilléresekre.

– Te buta! Van ennek valami értelme?

– De még mennyire van. Váltás közben majd csak téved egyszer valaki.

*

Fehér találkozik Feketével, és azt kérdi tőle:

– Mondd csak, mit csinálnál, ha azt mondanám, hogy te egy tolvaj vagy?

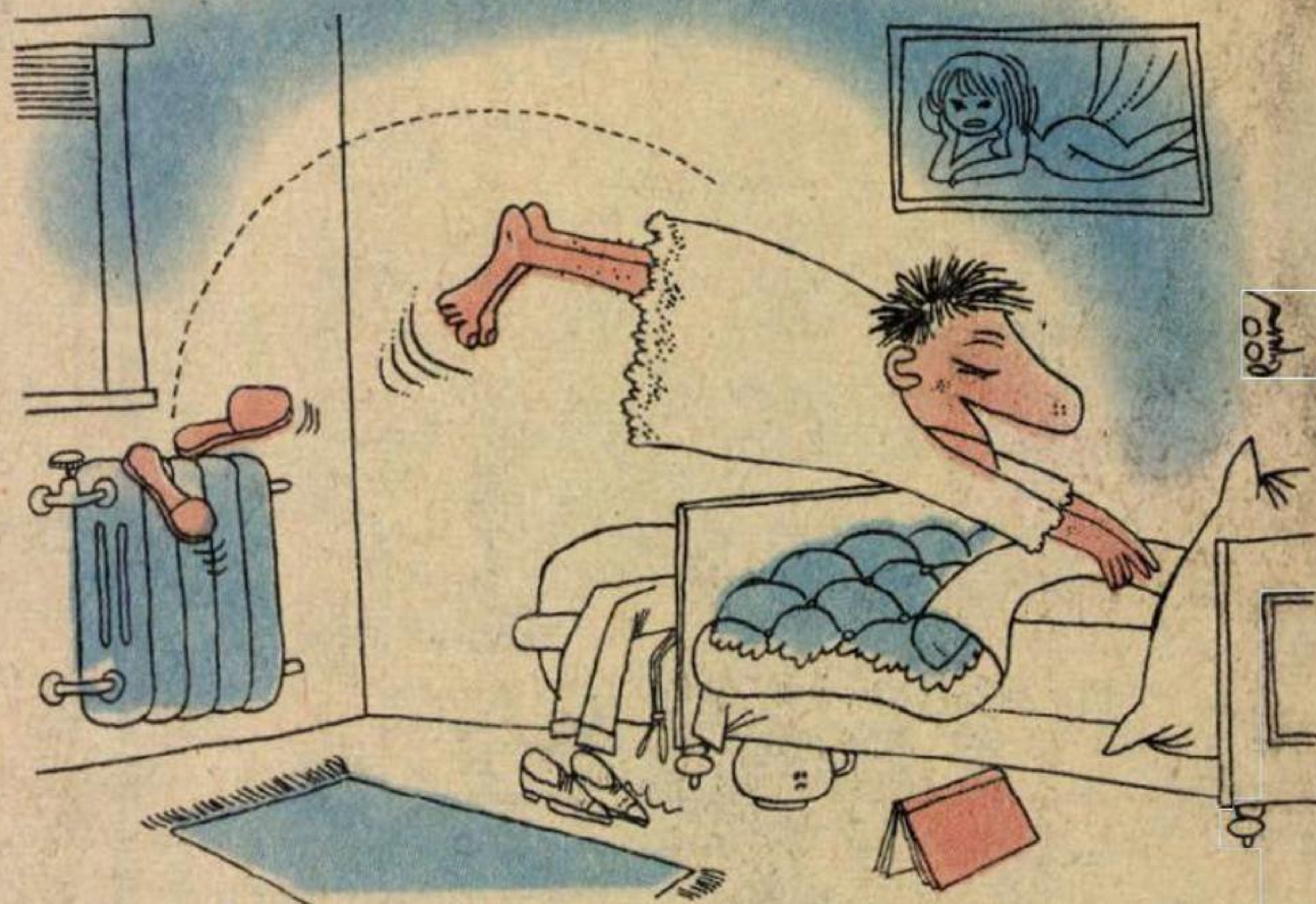
– Beperelnélek.

– És ha csak gondolnám?

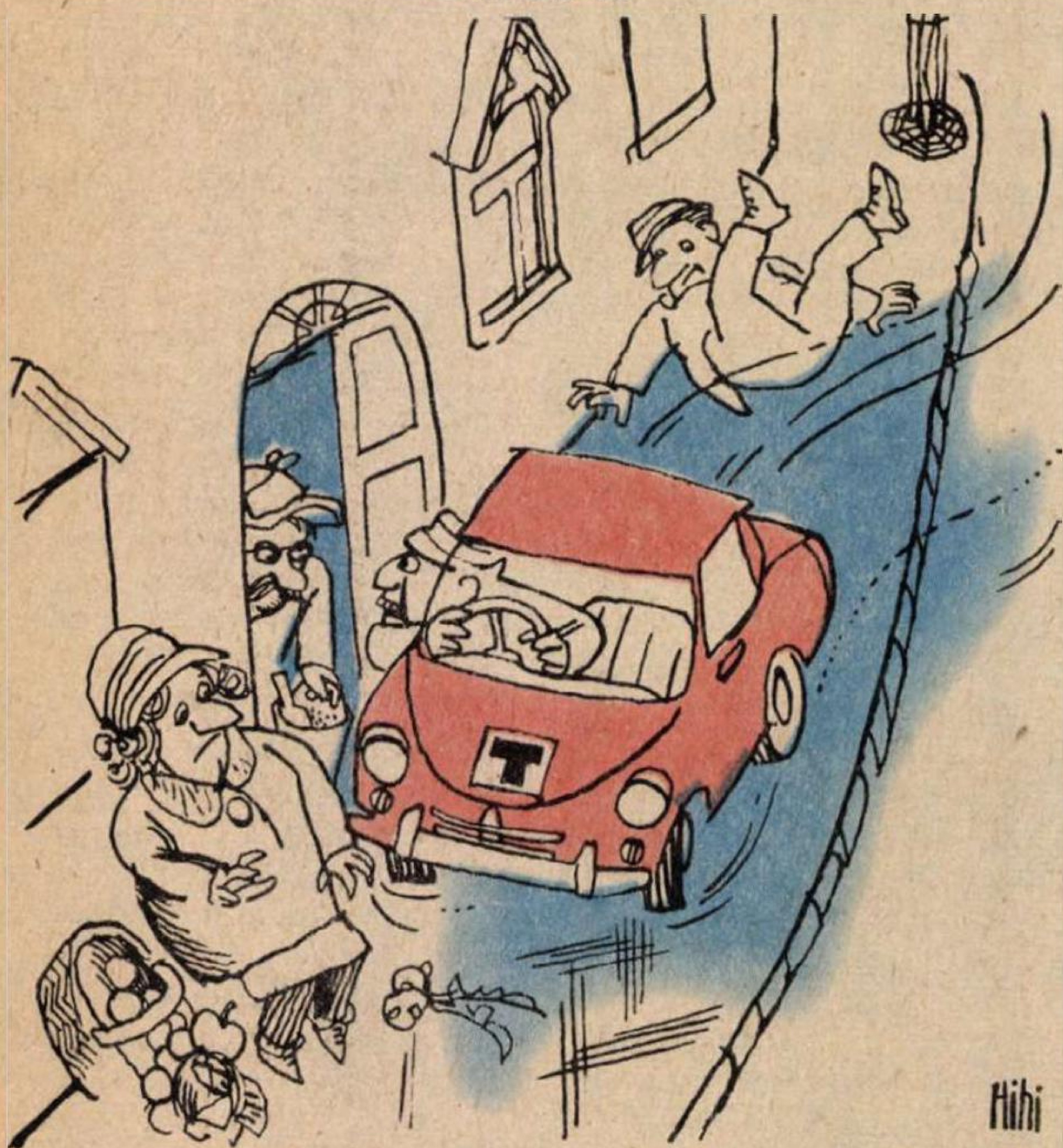
– Az ellen nem tehetnék semmit.

– Hát jó, akkor csak gondolom.

Központi fűtés

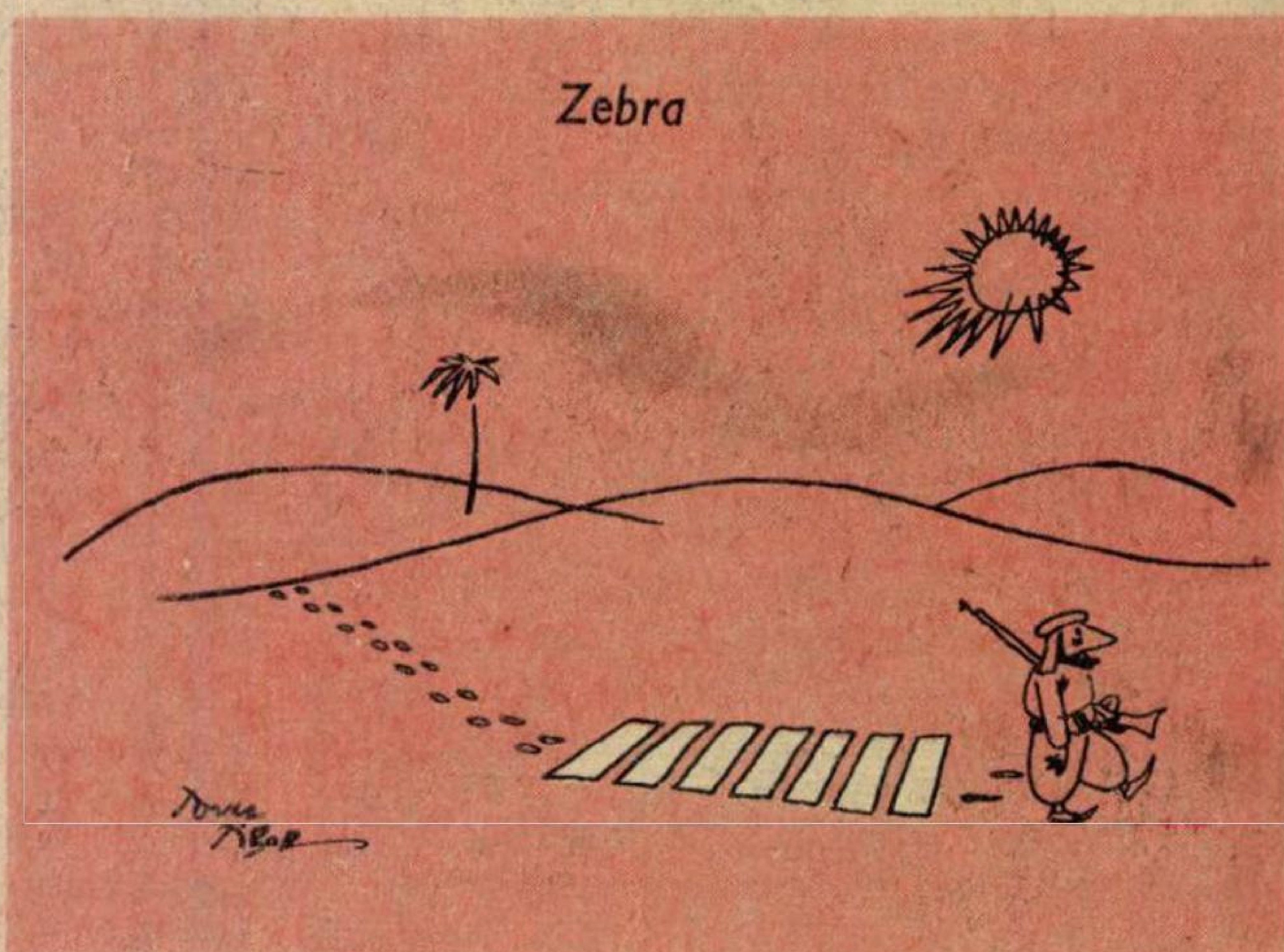

Csúszós út

– Igazán felszórhatta volna már ezt a járdát!

Zebra

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 64.7721 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504